

oo R

1566

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ
ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΗΘΙΚΟΙ.

THEOPHRASTI
CHARACTERES ETHICI.

VT

ISAAC. CASAVBONVS
E GRAECO IN LATINVM
SERMONEM VERTIT

ET

PETR. NEEDHAM
E MST. CODD. GRAECIS
CANTABRIGIAE RECENSUIT.

LIPSIAE ET HALAE,
EX OFFICINA CRVGIANA,
M DCC LI.

1751

© GEORGE P. A. ZOTOT
XAPAKTHPEZ HOKOI

THEOPHRASTI
CHARACTERES ETHICI

BIBLIOTHECA
LYCEI
WERNIGERODANI.

206

EX OFFICINA CRUCIANA
M DCC LI

IVVENIBVS
NOBILITATE GENERIS,
ET INGENII LAVDE FLOREN-
TISSIMIS

HENRICO ALEXANDRO
AB EICKSTEDT.

OTTOCARO IO. ERNESTO
LVDOV. A SEEBACH.

CHRISTOPHORO GOTT-
FRIDO A KOSERIZ.

S. D.

FRIDER. GOTTH. FREYTAG.

A. M.

EX quo tempore accidit, vt auspicio &
nutu *Vestrorum perillustrium Parentum*,
quos summo ego honore colo atque
obseruo, meae Vos fidei ac disciplinae
commisso creditosque habeam, omni mihi
studio faciendum existimaui, vt ad illorum
me voluntatem componerem, & iis artibus

) (2

Vestros

Vestros imbuerem animos, quibus, ad liberalioris doctrinae cultum, aditus comparatur. Propterea, cum, litteris Graecis nonnihil temporis atque operae destinari, intelligerem, neque ab eiusmodi litterarum studio Vos alienos viderem, tantum abfuit, ut a laudabili Vos instituto retraherem, ut potius, unumquemque Vestrum, in ea animi sententia, magnopere confirmarem. Et haec causa est, quam ob rem hunc libellum, quem vberiore deinceps sermone publice interpretabor, Vobis offero, & solemni formula, dedico. Quod si enim, ut poeta canit:

Virtus est vitium fugere,

& nemo vitia magis animo auersatur, & fugit, quam qui illorum foeditatem turpitudinemque adcurate habet cognitam; maximum sane, praeter Graecae linguae cognitionem, ad virtutem habebitis momentum, si hoc Theophrastus libello Vos odisse docuerit vitia, a quibus generosus animus semper abhorrere solet. Ita vero ex animo voueo precorque, ut nominis decus, a maioribus acceptum, non modo virtute & doctrina egregie tueri, sed & meritis aliquando in rem publicam, *perillustrium Parentum* exemplo, augere atque amplificare perpetuo studeatis. Scribebam in prouinciali schola Portensi, Kal. Decembr. A. O. R.

MDCCXXVI.

DE

D E
THEOPHRASTO
ET EIVS
CHARACTERIBVS
PRAEFATIO.

Inter oratores, & philosophos, quos prisca vidit aetas, & Graecia, foecunda doctissimorum hominum procreatrix, gremio quasi fovit, THEOPHRASTVS, eloquentiae imprimis laude clarissimus est, & varia, multiplicique rerum scientia celebratur. Patriam is habuit Eresum, 1) nobile, in insula Lesbo, oppidum, vnde etiam factum est, vt antiquissimis iam temporibus, Eresii cognomine insigniretur. Ab obsecris, & ignobilibus ortus parentibus, Melanitem, quem alii, vt Suidas 2) refert, Leontem dicunt, & Falloniam secisse, memorant, patrem nactus est. Prima litterarum rudimenta, in urbe patria, posuit, & Leucippo, 3) siue Alcippo, cuidam Eresio, magistro, operam dedit, usque institutus est artibus, quibus puerilis aetas, iis temporibus, ad humanitatem, formari solebat. Ex patria egressus, Athenas commigravit, & ad nobilissimum illud terrarum orbis gymnasium, quo nomine Sulpitius 4) Academiam ornat, se contulit, & Platonis disciplinam 5) sequutus est. Inde, relicta Platonis schola, ad Aristotelem diuertit, & copia suauitateque dicendi, ita cepit & deliniuit praeceptoris animum, vt is, admiratione oris, tam facundi, adductus, nomen immutaret discipuli, & quem ante Tirtamum adpellauerat, initio Euphrastum, & post, Theophrastum vocitaret. Eiusmodi enim nominis fuisse originem, praeter Diogenem Laertium, & Suidam, Strabo, 6) antiquior utroque scriptor, docet, & aliam, praeter iam adductam, nominis ab Aristotele immutati causam prodit, & factum id fuisse censet, *ὡς τὴν τὴν πρῶτον ὀνόματος κακοφωνίαν*, 7) vt prioris nominis asperitatem fugeret. Cicero 8) autem, cuius

1) v. Strabo, L. XIII. p. 918 edit. Almélouen. Diogenes Laertius L. V. Segment. 36. & alii. 2) Suidas in voce *Θεόφραστος*. 3) Diogen. Laert. l. c. 4) v. Cicero, L. IV. Epist. ad Famil. 12. 5) Diogen. Laert. L. III. Segm. 46. & L. V. l. c. 6) l. c. p. 919. 7) *κακοφωνον* forte hoc loco est, quod Graeci alias *κακοφωνον* dicunt. Sed nihil definitio. 8) in Oratore c. 19.

PRAEFATIO.

cum sententia Plinii, 9) & Quinctiliani 10) verba congruunt, Theophrastum quidem, diuinitate, ut ait, loquendi, nomen inuenisse, 11) arbitratur, neque tamen Aristotelis meminit, neque de causa nominis, quam Strabo adlegat, mentionem facit. In schola igitur Aristotelis, summa animi alacritate & ingenii solertia, versatus est, & quae tradita fuere a magistro, celeriter adripuit, qua de causa, quod de Theopompo, & Ephoro Isocrates, 12) de Xenocrate autem, & ipso Aristotele, Plato 13) olim dixerat, id Aristoteles 14) in acerrimo Theophrasti, & lenissimo Callisthenis ingenio usurpauit, atque alteri se calcaria, alteri frenos adhibere, professus est. Et, cum Aristoteles, ab Eurymedonte & Demophilo impietatis accusatus, Olympiade CXIV, si quidem recte posuit Diogenes Laertius calculum, Athenas relinqueret, Chalcidemque concederet, Theophrastus in magistri successit locum, & tam multos auditores nactus est, ut eorum numerus duo fere millia expleret. Fuit inter eos Nicomachus, Aristotelis filius, quem eximia is caritate dilexit, & Menander, comicus, qui liberiores veteris comoediae sales, moderato dicendi genere, temperauit, & comoediae, ut dicitur, nouae auctor extitit. Igitur fallit, quemadmodum Heumannus, 15) vir clarissimus, iam animaduertit, & fabulam belle excogitatam, Aulus Gellius 16)

9) in praefat. H. N. 10) L. X. Institut. Orat. c. 1. 11) Cl. Heumannus P. XVII. Act. philosoph. p. 671. ubi ea, quae de Aristotele commemorantur, in dubium vocat, & Aristotele, magistro, indigna censet, vocem Θεόφρατος non nisi passiuam significatione gaudere existimat. Sed causam non video, cur Straboni, Diogeni Laertio & Suidae, testibus utpote domesticis, hac ex parte refragemur, quandoquidem illi exacta Graecae linguae cognitione instructi fuerunt, & vocem Θεόφρατος actiue interpretati sunt. Neque eiusmodi actiua significatione analogiae repugnat. Ita Lycophron in Alexandra v. 673. Circeν θυόπλαστον ferarum formatricem, Scholiastes: χοίρειος ποιήσασσαν, adpellat; & Scholiastes τις τὴν σόγειαν, quae a nonnullis Theocrito tribuitur, Θεοφρέτης nomen actiue interpretatur. 12) Cic. in Bruto c. 56. 13) Diogen. Laert. L. IV. Segm. 6. 14) Id. L. V. Segm. 39. 15) l. c. p. 675. 16) L. XIII. Noct. Attic. c. 5. ubi ita: cum iidem isti, qui de magistro desinendo petierant, praesentes essent, vinum, ait, quod tum biberet, non esse id ex valetudine sua, sed insalubre esse, atque asperum; ac propterea quaeri debere exoticum, vel Rhodium aliquod, vel Lesbium. Id sibi ut curarent utrumque, petiuit, vsurpauitque eo dixit, quod sese magis iuisset. Eunt, curant, inueniant, adferunt; tum Aristoteles Rhodium petit, degustat. Firmum, inquit, hercle vinum, & iucundum. Petit mox Lesbium: quo item degustato, utrumque, inquit, oppido bonum, sed ἄδιον ὁ Λέσβιος. Id narrat,

PRAEFATIO.

narrat, quum Aristotelem, morti proximum, discipulorum rogatu, cum, qui sibi in schola succederet, constituisse, & facta vini Lesbii Rhodique comparatione, Theophrastum praetulisse Menedemo, scribit. Praeterquam enim, quod symbolica, ut sic dicamus, eligendi ratio, ab Aristotelis ingenio abhorreere videtur, scriptores, Aulo Gellio vetustiores, nihil quicquam huiusmodi auferunt, & suo narrationis veritatem silentio valde extenuant. Quo in Theophrastum animo Athenienses fuerint, vel inde existimari potest, quod, cum ab Agnonide impietatis reus 17) postularetur, non modo noxa liberatus, e iudicio discesserit, sed parum omnino absuerit, quin ipsi Agnondae impietatis crimen intentaretur. Neque dubium est, quin aliquo, apud Lesbios, numero locoque fuerit, quandoquidem a Plutarcho 18) δις ἐλευθερώσασθαι τοῦ τυραννεύοντος τὴν πατρίδα, bis patriam, tyrannide oppressam, liberasse, perhibetur. A Philippo, Mucedoniae rege, ut ab Aeliano 19) relatum legitimus, omni honore cultus est, & apud Cassandrum, & Ptolemaeum gratia multum valuit, & Philippum, Cassandri filium, natu maximum, familiaritate habuit deinctum. Neque tamen omnes fortunae casus effugere potuit. Nam, cum instinctu consilioque Sophoclis, quem Amphiclidae filium Diogenes Laertius 20) vocat, philosophi Athenis excedere iuberentur, Theophrastus, qui, schola se hoc modo exclusam intelligebat, ex urbe aliquantisper secessit. Principio tamen sequentis anni, cum temere & inconsiderate se fecisse, animaduertent Athenienses, Theophrastus, cum aliis philosophis, Athenas remigravit, & scholae, cui ante praefuerat, redditus est. Qua instructus doctrina, philosophiae praecepta instillauerit auditorum animis, praeter insignem eorum, qui ad eius scholam confluerunt, copiam, plurimi indicant libri, quibus variarum rerum scientiam complexus est, & ut de illius magistro, Aristotele, Aulus Gellius 21) praedicat, omnis humanae rei peritiam ostendit. Quamquam autem propemodum omnes, praeter vnum alterumque, qui ad nostram peruenit aetatem, temporis iniuria, intereiderunt, titulos tamen illorum Diogenes Laertius 22) nobis conseruauit, quos singulari deinde

ubi dixit, nemini fuit dubium, quin lepide simul & verecunde, successerem illa voce sibi, non vinum delogisset. Is erat e Lesbo Theophrastus, suauitate homo insigni linguae pariter & virae.

17) Diogen. Laert. L. V. Segm. 17. 18) Libr. aduersus Coloten, in fin. 19) Aelian. L. IV. Var. Hist. c. 19. 20) l. c. 21) L. XIX. Noct. Attic. c. 5. 22) l. c. Segm. 42. ff. Conf. & Menagium ad h. l.

P R A E F A T I O.

libro, cui Theophrasti nomen est, Io. Meursius 23) recensuit, iisque nonnullos adiecit alios, quorum, apud scriptores, aliquam mentionem inuenerat. Initio, si Basilio 24) verbis fides habenda est, Platonis ritu, dialogos conscribere statuerat, sed cum ea re, Platoni se fore imparem, cerneret, incepto, haud secus, atque Aristoteles, destitit, διὰ τὸ συνιδεῖναι ἑαυτοῖς τῶν Πλατωνικῶν χαρίτων τὴν ἔνδραυν, quia uterque, se Platonica suauitate destitui, animaduertent. Quamuis autem Theophrastus, quod Basilio largiri possumus, illo orationis genere, quod dialogo adcommodatum est, Platonem habuerit superiorem; neminem tamen quemquam adhuc inuenimus, qui dicendi venustatem, quam voce pariter & stilo prodidit, ei fecerit dubiam. Cicero sane, 25) doctus & intelligens huius generis existimator, Aristoteli & Carneadi, quos eloquentes, in dicendo suaves, & ornatos, nominat, Theophrastum proxime adiungit, suumque anicum, 26) & τρυφήν ἔϊεν, 27) delicias suas, vocat, &, quodam loco, 28) querit: quis Theophrasto dulcior? Actione praesertim oratoria, quae e voce & gestu, motiue corporis constat, permultum valuit, quam ob rem, Hermippus, apud Athenensem, 29) eius in exprimendis hominum moribus industriam laudat, dicitque, eum in Peripato καθίσταντα διατίθεσθαι τὸν λόγον, ἡδονίας ἀπερχόμενον κινήσεως, ἢ δὲ σχήματος τινός: καὶ ποτε ὀψοφάγον μιμνήμενον ἐξάραντα τὴν γλώσσαν περιλάχων τὰ χάλι, sedentem, cum verba faceret, orationem sic instituere solitum, vt nullum gestum praetermitteret, nullam figuram corporis, argumento conuenienter; itaque helleuonem & gulosum cum aliquando initaretur, exserta lingua, labra circumlinxisse. Neque vero ita in promptu semper habuit eloquentiam, quin vox aliquando eum deficeret, atque ex improviso ille, in Areopago, obmutesceret, excusatione quidem usus, ὅτι κατεπλάγη τὸ ἀξιωμα τῆ συνεδρίας 30), quod perterritus fuerit splendore confessus; cui autem Democribus, quem aemulum habebat, satis lepide respondit: ὦ Θεόφραστε, Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀλλ' ἔχ' οἱ δώδεκα Θεοὶ, οἱ δικάζοντες, o Theophraste, Athenienses erant, non duodecim Dii, qui iudicio praecrant. Qua ratione, exquisitam in vestitu munditiam adbibuerit, idem, apud Athenae-

23) Liber Lugd. Bat. 1640. in 12. prodiit. Inuenitur Tom. X. Theophrasti Gronouian. p. 621. 24) Epistola CLXVII. 25) L. I. de Orator. c. II. 26) L. II. ad Attic. epist. 16. 27) Plutarch. in vit. Ciceron. p. 1599. opp. edit. Steph. 28) in Bruto c. 31. 29) L. I. Dipnof. p. m. 21. 30) v. Aelianus L. VIII. Var. Hist. c. 12.

P R A E F A T I O.

um, *) *Hermippus testatur, quando eum, λαμπρόν, καὶ ἐξησκη-
 μένον, nitido, & exacto cultu, ad scholam processisse narrat.
 Hi Teles, antiquus, apud Stobaeum, 31) scriptor, elegantiam
 in vestibus, cum lautitia in victu coniungit, & de Theophras-
 to, & Xenocrate ita scribit: Παρὰ τούτοις γὰρ εἰς ἀνάγκης
 εἶδη ὑπόδημα ἔχον, καὶ τὰτο ἀκαττύτον, ἤλας ἔκ ἐχον. Εἶτα
 χλαυίδα, παλῶν ἀκολυθίαν, οἰκίαν μεγάλην ἕς τὸ σόφδαπνον
 ὄπως ἄρτοι καθαρὸι, ἔψον μὴ τὸ τυχόν, οἶνον δὲ ἡδὺν, ὑποδοχὰς
 τὰς ἐπιβαλλύσας, ἵνα πολυτελέσσι Ἐλευθερίοις γὰρ παρ' αὐτοῖς ἡ
 τοιαύτη ἀναστροφὴ ἐκρίνετο, apud illos opus erat, calceos habe-
 re, eosque non confutos, sed sine clavis; deinde chlamydem,
 famulos sequentes, magnam domum, panes ad conuiuium pu-
 ros, obsonium non vulgare, vinum suauē, epulasque similes,
 hoc est, pretiosas. Nam eiusmodi victus, apud eos, liberalis
 habebatur. Quod a sua nonnumquam ipse discesserit sententia,
 neque per omnia sibi accurate constiterit, ex Ciceronis verbis 32)
 liquet, ubi eius, de rebus diuinis, opinionem adducit, & eius-
 modi inconstantiam esse ferendam, negat. Cum Epicuro ei mi-
 nus conuenit, cuius πρὸς Θεόφραστον, aduersus Theophrastum,
 librum Plutarchus 33) laudat, & Leontium, Epicuri amicam,
 & discipulam, contra Theophrastum scripsisse, praeter Cice-
 ronem, 34) Plinius 35) ostendit. Ad grandiorem peruenit aeta-
 tem, & cum, ob senectutem, minus valeret pedibus, lectica cir-
 cumuectus est. Quo aetatis anno, diem obierit supremum,
 nondum satis exploratum habemus. Illum, anno aetatis octo-
 gesimo & quinto e vita discessisse, scribit Diogenes Laertius,
 36) cuius tamen sententiae Hieronymus 37) refragatur, qui,
 ad septimum, supra centesimum annum, vitam produxisse Theo-
 phrastum, adfirmat. Sed, ut inter eruditos nondum conuenit,
 utrum de Theophrasto, an Themistocle loquatur Hieronymus:
 ita nec Theophrasti verbis, quae Casaubono, etiamsi postmodo il-
 le sententiam mutauit, nonnihil mendae prae se ferre uisa sunt,
 res plane conficitur, praesertim cum Lucianus, 38) & Censo-
 rinus, 39) qui de philosophis longius aetate prouectis, quam
 diligentissime exposuerunt, silentio Theophrastum praetercunt.
 Hinc etiam nuperrime Heumannus, 40) verba: καὶ βεβιωκώς ἐτη
 ἑννεήκοντα ἑννέα, qui annos nonaginta nouem iam vixerim,*

*) l. c. 31) Serm. XCV. 32) L. I. de Nat. Deor. c. 13. 33) libr.
 aduersus Coloten, p. 2035. opp. 34) L. I. de Nat. Deor. c. 33.
 35) in praefat. 36) l. c. Segm. 40. 37) in epist. ad Nepotianum.
 v. Casaubon. ad Theophrast. Character. p. 11. 38) περὶ τῶν μα-
 κροβίων. 39) de Die Natali c. 15. 40) l. c. p. 680.

P R A E F A T I O.

in glossematum habuit numero, quae librorum quondam orae adscripta, auctoris verbis postea illata fuerunt. Tametsi autem natu admodum grandis fuerat Theophrastus, moriens tamen rerum naturam adcusavit, 41) quod ceruis, & cornicibus vitam diuturnam, quorum id nihil interesset, hominibus, quorum maxime interfuisset, tam exiguum dedisset vitam, quorum si actas potuisset esse longinquior, futurum fuisse, ut omnibus perfectis artibus, omni doctrina hominum vita erudiretur. Quae verba, ut nostra quidem fert sententia, philosopho non satis digna sunt, & ad μεμψικολίαν referri debent, quam, in suis characteribus, Theophrastus ipse descripsit. Mortuo Theophrasto Athenienses funus satis amplum, 42) faciendum curauerunt, & ad unum omnes pedibus exequias prosequuti sunt. Verba, quae paullo ante mortem protulit, ultimae voluntatis tabulas, quas signavit, & acute dicta, Diogenes Laertius 43) exhibet. Ut autem beneficentiae, ob quam a Diogene Laertio 44) εὐεργετικός, beneficus, nominatur, aliquod, post mortem eius, extaret monumentum, pecuniam, Athenaco 45) teste, quibusdam philosophorum conuenticulis legauit, ἢ αὐθιγόντες τὰ κατὰ τὴν συμποσίην λόγους σωφρονώως, 46) πεπαιδευμένους διεξάγειν, ut, quos habent in conuiuio sermones, temperanter & docte persequi possent. Eximiam bibliothecam, in qua Aristotelis libri inerant, Neleo 46) reliquit, & Stratonem 47) Lampfacenum, in schola, successorem nactus est. Et haec haecenus de Theophrasto. Cetera, quae, breuitatis causa, omisimus, a Diogene Laertio, 48) Stanleio, 49) Fabricio, 50) & Heumanno 51) repeti poterunt. Quod ad libellum, cui haec praefari volumus, attinet, Theophrasti ille nomen prae se fert, & praeter Petrum Victorium, 52) a nemine, quod sciamus, illi abiudicatus est. Neque vlla, ut Fabricii 53) verbis utar, est ratio, quare eius iudicio, cui res ipsa, & veterum testimonia refragantur, subscribamus. Nam, Diogenes Laertius, duobus locis, 54) Theophrasti ἡθικός χαρακτήρως recenset, unde etiam Menagio 55) in mentem venit suspicari, duos olim hoc nomine extitisse libros, ex quibus alter, qui de

41) v. Cicero L. III. Tuscul. Quaest. c. 28. 42) Diog. Laert. l. c. Segm. 41. 43) Id. l. c. Segm. 41 & 51. 44) Id. l. c. Segm. 34. 45) L. V. Dipnoloph. p. 186. 46) Diog. Laert. Segm. 52. Strabo L. XIII. p. 906. ubi huius bibliothecae fata enarrat. 47) Diog. Laert. l. c. Segm. 58. 48) L. V. Segm. 36. ff. 49) P. V. Histor. Philos. p. 491. 50) L. III. Bibliothec. Graec. c. 9. 51) P. XVII. Act. philosoph. initio. 52) L. XVII. Var. Lect. c. 7. 53) L. III. Biblioth. Graec. c. 9. § 13. 54) l. c. Segm. 47, 48. 55) in Laert. p. 211.

PRAEFATIO.

virtutibus egit, plane perierit, alter, qui de vitiis exponit, & aliqua sui parte mutilus est, ad nostram memoriam peruenierit. Characterum autem nomine Theophrastus libellum inscripsit, quia illo naturam, seu formam, ut Cicero τῆ χαρακτῆρος vocem latine reddidit, 56) vitiorum, viuis quasi coloribus, depictam, ante omnium oculos ponit, & tanquam exserto digito, monstrat homines, vitiorum labe infectos, atque exclamat:

Hic niger est, hunc, tu Romane, caueto 57).

Ita enim, sicuti omnibus patet, in hoc argumento Theophrastus versatur, ut vitium, de quo agitur, aliqua ex parte describat, & selecta deinde, ex communi usu sensuque desumpta, actionum exempla subiungat, atque iis, ceu notis, omni luce clarioribus, vitiosos homines designet. Caue, igitur, putes, perfectas, & suis omnibus numeris absolutas heic reperiri definitiones, vitiose cum nec ipse Theophrastus tales unquam vendidit, sed solemniter potius formula: ὡς τὸ πᾶσι λαβῆναι se leniter modo unumquodque descripsisse vitium, declarauit. Cum enim philosophus pariter & orator esset Theophrastus, more rhetorum, qui morum eiuscemodi descriptionibus, quas ἀποκρίσεις Graeci vocant, discipulos exercere solebant, vitiorum naturam expressit, & simplici, & conciso, suauiter tamen & perspicuo dictionis genere, ad id, usus est. Inter eos, qui de his characteribus praeclare meriti sunt, Isaacus Casaubonus principem tenet locum, qui, praeterquam quod quinque posteriora capita, iis, quae olim edita fuerant, adiecit, & omnium primus enulgauit, totum etiam librum e Graeco in Latinum vertit sermonem, & luculento commentario illustravit. Est ille commentarius, quod haud immerito mireris, ὄντα, ut ipse loquitur, 58) πᾶσι περὶ ἐν ἀποδύσει, in itinere confectus, & tamen multa abstrusa, & recondita antiquitatis Graecae, sine cuius notitia Theophrasti librum nemo facile intelligit, capita egregie enucleat. Hinc Iosephus Scaliger 59) ad Casaubonum ita scribit: Cum primum mihi saluam mouissent Theophrastei characteres tui, dicam serio, de potestate mea exiui, neque me continere potui, quin ea de te praedicarem, quae & meritum tuum, & amor meus postulabant. Anno praesentis seculi duodecimo, Petrus Needham, Anglus, octo codicum, manu exaratorum, quos Anglia & Gallia suppeditauerat, & sex typis impressorum praesidio instructus, Theophrasti characteres Cantabrigiae edidit, & nonnulla loca, vitio deprauata, restituit, pauca mutauit ex ingenio, & plura aliter atque

56) in Orator. c. II. 57) Horat. L. I. Sat. 4. 84. 58) v. Commentar. p. II. 59) L. I. Epist. 35.

adhuc

PRAEFATIO.

adhuc factum erat, interpunxit. In Casauboni versione, quod fieri nonnumquam debuerat, nihil immutavit, cuius etiam commentarium adtulit integrum, & ea praesertim re, magnam a litterarum Graecarum studiosis gratiam inivit, quod Jacobi Duportii praelectiones, in decem & sex priora characterum capita, nunc omnium primus nobiscum communicavit, illasque suo auctori, quem Stanleium fuisse, quidam 60) existimarent, adseruit. Etiam si enim Casauboni acumen criticum haud adsequutus est Duportius, vir tamen fuit Graecae linguae gnarissimus, qui Casauboni versionem interdum castigavit, & natiuas Graecarum vocum significationes feliciter eruit, & in lucem produxit. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα.

60) Auctor vitae Stanleii, quae praefixa est illius Historiae philosophicae; & inde Fabric. L. III. Biblioth. Graec. c. 9. § 13.

INDEX CAPITVM.

Προόμιον.	Prooemium.
Cap. I. Περὶ εἰρωνείας.	De Cauillatione.
II. Κολακείας.	Adulatione.
III. Ἀδολεσχίας.	Garrulitate.
IV. Ἀγροικίας.	Rusticitate.
V. Ἀρσεκείας.	Planditia.
VI. Ἀπρονείας.	Vaeecordia, siue perdita audacia.
VII. Λαλιᾶς.	Loquacitate.
VIII. Δογμοποιίας.	Famigatione siue rumorum confusione.
IX. Ἀναίσχυντίας.	Impudentia.
X. Μικρολογίας.	Sordida parsimonia.
XI. Βδελυρίας.	Impuritate siue moribus impuris.
XII. Ἀκκιρίας.	Intempestiuitate siue inscitia temporis.
XIII. Περιεργίας.	Sedulitate inepta.
XIV. Ἀναίσθητίας.	Stupiditate.
XV. Ἀδθαδείας.	Contumacia siue ferocitate.
XVI. Δεισιδαιμονίας.	Superstitione.
XVII. Μεμφιμοιρίας.	Querela siue iniqua querulitate.
XVIII. Ἀπιστίας.	Dissidentia.
XIX. Δυσχερείας.	Foeditate.
XX. Ἀγδίας.	Insuauitate siue taedio.
XXI. Μικροφιλοτιμίας.	Sordida & friuola laudis cupidine.
XXII. Ἀνελευθερίας.	Illiberalitate.
XXIII. Ἀλαζονείας.	Ostentatione.
XXIV. Ἵπερηφανίας.	Superbia.
XXV. Δειλιάς.	Timiditate.
XXVI. Ὀλιγαρχίας.	Oligarchia, siue moribus optimatum.
XXVII. Ὀψιμαθίας.	Insolentia, siue sera institutione.
XXVIII. Κανολογίας.	Maledicentia.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ ΗΘΙΚΟΙ
ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Ηδη μὲν καὶ πρότερον πολλάκις ἐπισήσας
τὴν διάνοιαν, ἐθαύμασα, ἴσως δὲ εἰδὲ
παύσομαι θαυμάζων, τί γὰρ δήποτε τῆς Ἑλ-
λάδος ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀέρα κειμένης, καὶ πάν-
των τῶν Ἑλλήνων ὁμοίως παιδευομένων, συμ-
βέβηκεν ἡμῖν ἢ τὴν αὐτὴν τάξιν τῶν τρόπων
ἔχειν. Ἐγὼ γάρ, ὦ Πολύκλεις, συνθεωρήσας
ἐκ πολλῶ τὴν ἀνθρώπινην φύσιν, καὶ βεβιω-
κὼς ἔτη ἑνενήκοντα ἑννέα, ἔτι δὲ ὠμιληκὼς πολ-
λαῖς τε καὶ παντοδαπαῖς φύσεσι, καὶ παρατε-
θεαμένος ἐξ ἀκριβείας πολλῆς τέσ τε ἀγαθῆς

THEOPHRASTI CHARACTERES

ETHICI.

PROOEMIVM.

SAepe equidem iam ante, quum hac de re ad-
stentius cogitare cœpisssem, miratus sum, sed
nec mirari fortasse desinam, quid causae sit, cur
quum Graecia omnis eidem coelo subiecta sit;
quum etiam Graeci omnes eodem modo
instituantur; non omnes tamen iisdem mori-
bus utamur. Ego siquidem, mi Polycles,
quum a multo tempore hominum naturas
essem contemplatus, (quippe qui annos nona-
ginta nouem iam vixerim; & cum multis
atque omnis generis naturaeque hominibus sim
versatus) quum, inquam, diligentia magna &

τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸς Φαύλους ὑπέλαβον δὲν
 συγγράψαι, εἰ ἐκάτεροι αὐτῶν ἐπιτηδεύουσιν
 ἐν τῷ βίῳ. Ἐκδήσω δέ σοι κατὰ γένος, ὅσα τε
 τυγχάνει γένη τρώπων τέτοις προσκείμενα, καὶ
 ὃν τρόπον τῇ οἰκονομίᾳ χρώνται. Ὑπολαμβά-
 νω γάρ, ὦ Πολύκλει, τὸς υἱεῖς ἡμῶν βελτίους
 ἔσεσθαι, καταλειφθέντων αὐτοῖς ὑπομημα-
 τῶν τοῖστων οἷς παραδείγμασι χρώμενοι, αἰ-
 ρήσονται τοῖς εὐσχημονεσῶταῖς συνέναι τε καὶ
 ὀμιλεῖν, ὅπως μὴ καταδεέστεροι ᾖσιν αὐτῶν.

Τρέφομαι δὲ ἤδη ἐπὶ τὸν λόγον. Σὺν δὲ πα-
 ρακολοθεῖσαι τε καὶ εἰδῆσαι, εἰ ὀρθῶς λέγω.
 Πρῶτον μὲν ἐν ποιήσομαι τὸν λόγον ἀπὸ τῶν
 τὴν εἰρωνείαν ἐξηλωκότων, ἀφείδω τὸ προσομι-
 α-

probos simul & improbos homines considera-
 ſem, atque inter ſe comparafſem, faciendum du-
 xi, vt, quae ſit vitae degendae utroꝝque ratio,
 hoc ſcripto complecterer. Exponam autem tibi
 generatim, cum omnes morum ſpecies, quibus il-
 li ſunt praediti, tum quis ſit illorum vitae quoti-
 dianae modus. Liberos enim noſtros, mi Polycles,
 fore meliores, exiſtimo, ſi monumenta iſtis hu-
 iuſcemodi reliquerimus; quae ſibi pro exemplo
 proponentes, optime moratos quoſque ſint ele-
 cturi, quibuscum verſentur & conſueſcant, vt in
 viros tandem nihilo illis deteriores enadant.

Sed iam ad rem iſtam me accingam. Tuum
 erit, ad ea, quae dicam, animum aduertere, &
 an recte dicam, pernoscere. Igitur miſſis prae-
 ſationibus & iis, quae multa poterant de re ad-

ζεσθαι,

ζῆσθαι, καὶ πολλὰ περὶ τῶν πράγματων λέγειν.
 Καὶ ἀρξομαι πρῶτον ἀπὸ τῆς εἰρωνείας, καὶ
 ὀρίσσομαι αὐτήν. Εἴθ' ἔτιωσ τὸν εἰρώνα διέξειμι,
 ποῖός τις ἔστι, καὶ εἰς τίνα τρόπον κατενήνεκται.
 Καὶ τὰ ἄλλα δὴ τῶν παθημάτων, ὡς περ ὑπε-
 ρέμην, πειράσομαι κατὰ γένος φανερὰ κατα-
 εἶησαι.

A.

ΠΕΡΙ ΕΙΡΩΝΕΙΑΣ.

Ημὲν ἔν εἰρωνεία δόξειεν ἂν εἶναι, ὡς τύπω
 λαβεῖν, προσποιήσεις ἐπὶ χειρὸν πράξεων
 καὶ λόγων. Ὁ δὲ εἰρών, τοιῦτός τις, οἷος πρὸς-
 ελθὼν τοῖς ἐχθροῖς ἐθέλειν, λαλεῖν, ἔμισεῖν
 καὶ ἐπαινεῖν παρόντας, οἷς ἐπέθετο λάθρα, καὶ

ferri, initium dicendi faciam ab illis, qui cauilla-
 tionem amplexi sunt, vitiumque ipsum primo
 definiam, deinde cauillatorem hominem descri-
 bam, qualis sit, & qui eius mores. Postea vero
 alias quoque animi affectiones generatim, ut an-
 te diximus, explicare conabimur.

I.

DE CAVILLATIONE.

Cavillatio igitur, si quis rudi definitione com-
 plecti velit, est, cum factorum tum dictorum
 in deterius fictio. Homo autem cauillator talis
 est, qui ad inimicos suos adeat, quasi alloqui eos
 velit, non amplius odisse: quique illos, quibus
 clam struit insidias, praesentes laudet, & si victi

A 2

τῆτοις

τέτοις συλλυπεῖσθαι ἠτιωμένοις. Καὶ συγγνώ-
μην δὲ ἔχειν τοῖς αὐτὸν κακῶς λέγουσι· καὶ ἐπι-
τοῖς καθ' ἑαυτὸν λεγομένοις καὶ πρὸς τὸς ἀδι-
κεμένους καὶ ἀγανακτῆντας, πρῶτος διαλέγε-
σθαι. Καὶ τοῖς ἐντυγχάνειν κατὰ σπερδὴν βε-
λομένοις, προσιάξαι ἐπανελεῖν. Καὶ μηδὲν ὄν
πράττει, ὁμολογήσαι, ἀλλὰ φῆσαι βελεύσε-
σθαι. Καὶ προσποιήσασθαι ἄρτι παραγεγο-
νῆναι καὶ ὄψε γενέσθαι αὐτὸν, καὶ μαλακισθῆ-
ναι. Καὶ πρὸς τὸς δανειζομένους, καὶ ἐρανίζον-
τας, ὡς ἐπωλεῖ. Καὶ μὴ πωλῶν φῆσαι πω-
λεῖν καὶ ἀκέσας τί, μὴ προσποιεῖσθαι. Καὶ
ιδῶν, φῆσαι μὴ ἔωρακέναι· καὶ ὁμολογήσας,
μὴ μεμῆσθαι. Καὶ τὰ μὲν σκέψασθαι φάσκειν

fuertint, eorum vicem doleat. Si quis ipsi male
dicat, ei ignoscit: iactaque in se conuicia negligit;
cum iis etiam, qui, quod iniuriam ab ipso passi
sint, quiritant, blande benigneque loquitur. Eos,
qui ipsum confestim conuentum velint, iubebit
redire iterum. Quidquid agit, clam id habet, &
se adhuc deliberare dicit. Idem se modo adue-
nisse fingit; aut sub vesperam venisse, & e via lan-
guere. Pecuniam mutuo rogantibus, aut erantum
ab ipso exigentibus, Nihil vendo, inquit: e con-
trario quum nihil vendit, tum vendere se ad-
firmabit: Quum quid audiuerit, videri volet
animum non aduertisse: Quum quid viderit,
negabit vidisse. Pactus aliquid, negabit se
meminisse. De aliis dicit se cogitaturum,

τὰ

τὰ δὲ εἰδέναι, τὰ δὲ θαυμάζειν τὰ δ' ἴδη
 ποτὲ καὶ αὐτὸς ἔτω διαλογίσασθαι. Καὶ τὸ
 ὄλον δεινὸς τῷ τοιούτῳ τρόπῳ τῆ λόγῃ χρη-
 σθαι. Οὐ πισύω, Οὐχ ὑπολαμβάνω. Ἐκ-
 πλήτομαι. ἢ λέγειν ἑαυτὸν ἕτερον γεγονέναι.
 καὶ μὴν, ἔ τὰυτὰ πρὸς ἐμὲ διεξήει. Παρά-
 δοξόν μοι τὸ πρᾶγμα· ἄλλω τινὶ λέγε ὅπως
 δὲ ἦσοι ἀπισήσω. ἢ ἐκείνῃ καταγνώ, ἀπορῆμαι.
 Ἄλλ' ὄρα μὴ σὺ θᾶττον πισεύῃς τοιαύτας Φω-
 νὰς καὶ πλοκάς καὶ παλιλλογίας· ἔ χεῖρόν
 ἔσιν εὐρεῖν ἐδέν. Τὰ δὴ τῶν ἠθῶν μὴ ἀπλά,
 ἀλλ' ἐπίβελα, φυλάττεσθαι μᾶλλον δεῖ ἢ τὲς
 ἔχεις.

alia nescire, mirari alia : de quibusdam se quo-
 que iam ante similiter cogitasse. Denique fre-
 quens omnino in eius ore huiusmodi est oratio :
 Non credo, Non puto : Obstupesco. Sese etiam
 alium fuisse dicet. Item, atqui non haec erat
 ipsius apud me oratio. Res mihi videtur mira,
 & fidem omnem superare : Quaere alium cui ista
 narres : Tibine credam, an illius damnem fidem,
 nescio. At tu, caue sis, vocibus istiusmodi & in-
 volucris simulationum recantatis dictis credas :
 quare deterior nulla queat reperiri. Enimvero
 mores huiusmodi hominum non simplicium,
 sed insidiosorum, magis quam vyperas fugere
 debemus.

B.

ΠΕΡΙ ΚΟΛΑΚΕΙΑΣ.

Τὴν δὲ κολακείαν ὑπολάβοι ἂν τις ὁμιλίαν αἰσχροὺς εἶναι, συμφέροντα δὲ τῷ κολακούμενῳ. Τὸν δὲ κολακῆα τοιᾶτόν τινα, ὡς πορευόμενον ἄμα εἰπεῖν, Ἐνδυμῆώς ἀποβλέπεις πρὸς σε οἱ ἄνθρωποι; τῆτο εἰδένι τῶν ἐν τῇ πόλει γίνεσθαι, πλην σοί. Ἡυδοκίμεις χθρὲς ἐν τῇ σοῦ κλειόνων γὰρ ἢ τριάκοντα ἀνθρώπων κἀθημένων, ἢ ἐμπροσθέντος λόγου, τίς εἴη βέλτιστος, ἀπὸ αὐτῆ ἀρξάμενος πάντας, ἐπὶ τὸ ὄνομα αὐτῆ κἀνεχθῆναι. Καὶ ἄλλα τοιαῦτα λέγειν. Ἀπὸ τῆ ἱμαλῆς ἀφελεῖν κροκίδα. Καὶ εἰάν τι πρὸς τὸ τρί-

II.

DE ADVLATIONE.

Adulationem vero putet aliquis esse turpem vitae quotidianae consuetudinem, sed quae adulatori conducatur. Adulator autem is est, qui, si cum aliquo ambulet, ei dicat, Viden' ut omnes in te oculos conuertunt? Fit hoc nemini ex omnibus ciuibus, praeterquam tibi. Heri in porticu magnum bonae existimationis tuae fructum capiebas: nam quum homines ibi plus quam triginta federent, sermoque incidisset, Ecquis ciuium esset optimus? & orfos ab ipso, & in eiusdem nomen simul omnes recidisse. Haec ille loquitur, aliaque his similia. Idem ex illius vestimentis, cui assentatur, floccos solet eximere. Quod si qua vel

χωμας

χωμα τῆς κεφαλῆς ἀπὸ πνεύματος προσενε-
 χθῆ ἄχυρον, καρφολογῆσαι καὶ ἐπιγελάσας
 δὲ εἶπεῖν, ὄρᾳς; ὅτι δυοῖν σοι ἡμερῶν ἐκ ἐντετύ-
 χημα πολιῶν ἐσχίμας τὸν πάγονα μεσόν καί-
 περ, εἴτις ἢ ἄλλος, ἔχεις πρὸς τὰ ἔτη μέ-
 λαιναν τὴν τρίχα. Καὶ λέγοντος δὲ αὐτῆ τι,
 τὸς ἄλλες σιωπῶν κελεύσαι, ἢ ἐπανέσαι δὲ
 ἀκρόντος καὶ ἐπισημῆνασθαι δὲ, εἰ παύσε-
 ται, Ὁρθῶς! Καὶ σκάψαντι ψυχρῶς ἐπιγε-
 λάσαι, τότε ἰμάτιον ὄσαι εἰς τὸ σῶμα, ὡς μὴ
 ἐδυνάμενος κατασχεῖν τὸν γέλωτα. Καὶ τὸς
 ἀπαντῶντας ἐπιστῆναι κελεύσαι, ἕως ἂν Αὐτὸς
 παρέλθῃ. Καὶ τοῖς παιδίοις μῆλα καὶ ἀπίεσ
 πριάμενος, εἰσενέγκας δῆναι, ὄρωντος αὐτῆ:

palea, vel festuca a vento acta, illius capillamento
 adhaerit, tollit adulator; & simul renidens,
 En, inquit, quia biduo hoc ego te non vidi, vt can-
 itie barba tibi est referta; atqui tu sane, qui id
 aetatis homo sis, habes, vt si quis alius, capillos
 nigros. Iam si aliquid dicat Ille, hic vero adu-
 lator silentium omnibus imperare, in os laudare,
 dicenti voce gestuque adplaudere, & vbi finem
 dicendi fecerit, Dictum bene; adclanare. Quod
 si quem Ille sale aliquo perstrinxerit, eundem
 iste acerbè irridebit, vestemque in os sibi indet,
 quasi risum tenere non queat. In via, si qui
 fiant obuii, sistere gradum iubet, donec Ille
 tranfierit. Mala etiam, & pyra, a se emta, do-
 mum liberis Illius adferre, & spectante ipso, dare

καὶ Φιλῆσας δὲ εἰπεῖν, χρηστὸν πατρὸς νεότησια!
καὶ συναιέμενος δὲ κρηπίδας, τὸν πίδα Φῆσαι
εἶναι ἐυρυθμότερον τῆ ὑποδήματος. Καὶ παρευο-
μένε πρὸς τινα τῶν φίλων, προδραμαῖν εἰπεῖν,
ὅτι πρὸς σε ἔρχεται καὶ ἀνασρέψας, ὅτι προσ-
ήγγελα. Ἀμέλει δὲ καὶ τὰ ἐν γυναικείας ἀ-
γορᾶς διακονῆσαι δυνατὸς ἀπνευσί. Καὶ τῶν
ἐσιωμένων πρῶτος ἐπαμύνασαι τὸν αἶνον, καὶ πα-
ρακειμένων εἰπεῖν, Ὡς μαλακῶς ἐσθίεις! καὶ
ἄρα τὶ τῶν ἀπὸ τῆς τραπέζης, Φῆσαι, Τετὶ
ἄρα ὡς χρησόν ἐσι! Καὶ ἐρωτήσαι μὴ ἔργω, καὶ
εἰ ἐπιβάλλεσθαι βέλεται, καὶ ἔτι περισεῖλαι
αὐτόν. Καὶ μὴ ταῦτα λέγων, πρὸς τὸ ἔς προσ-
πίπλων, ψιδυρίζων καὶ εἰς ἐκείνον ἀποβλέπων,

moris habet: atque adeo ipfos osculatus, Probi
patris pullitiam! ait, exclamans. Crepidas ementi
si comes adfuerit, pedem dicet ipso calceo esse
concinniozem. Adeunte Illo ad amicorum ali-
quem, cursu praeire adfentator, & huic quidem,
Venit ille, inquit, ad te: statimque reuerfus, Ego,
ait, de tuo aduentu praemonui. Sane etiam,
quaecunque ad muliebre forum pertinent, didi-
cit iste omnia sedulo & diligenter ministrare. Nec
non ex omnibus conuiuis vinum primus laudare:
& illi adfidue adfistens, dicere, Vt tu molliter co-
medis! & de iis, quae mensae sunt adposita, ali-
quid adtollens, Hoc, vero, ait, quam bonum est!
Quaerere etiam amat, numquid Ille frigeat: num-
quid tegi adhuc & amplius amiciri velit: & qui-
dem haec dicens, ad aurem hominis se inclinat,
eique aliquid insufurrat: in eundem etiam, dum

τοῖς

τοῖς ἄλλοις λαλεῖν. Καὶ τῷ παιδὸς ἐν τῷ
 θεάτρῳ ἀφελόμενος τὰ προσκεφάλαια, αὐτὸς
 ὑποσῶσαι. Καὶ τὴν οἰκίαν φῆσαι εὖ ἡρχι-
 τεκλονῆσθαι καὶ τὸν ἀγρὸν εὖ πεφυτεῦσθαι
 καὶ τὴν εἰκόνα ὁμοίαν εἶναι. Τὸ κεφάλαιον, τὸν
 κίλακά ἐστι θεάσασθαι πάντα καὶ λέγονται
 καὶ πρᾶττοντα ἢ χαριεῖσθαι ὑπολαμβάνει.

Γ.

ΠΕΡΙ ΑΔΟΛΕΣΧΙΑΣ.

Ηδὲ ἀδολεσχία ἐστὶ μὲν διήγησις λόγων μα-
 κρῶν καὶ ἀπροβελεύτων. Ὁ δὲ ἀδολεσχος,
 τοιοῦτός ἐστιν, οἷος ὃν μὴ γινώσκει, τῷ παρα-
 καθεζόμενος πλησίον, πρῶτον μὲν τῆς ἑαυτῷ

alios adloquitur, oculos defixos habet. Pulvinos
 in theatro puero ademptos, ipse substernit. Do-
 mum, ait, bene & ingeniose fuisse dimensam &
 aedificatam : agrum diligenter confitum : imagi-
 nem per esse similem. In summa, adstantorem
 semper videas & facere omnia, & dicere, quae
 audientibus putat fore grata.

III.

DE GARRULITATE.

Garrulitas est longorum & inconsideratorum
 sermonum effusio. Garrulus autem eius-
 modi est, qui vel apud ignotum, iuxta ei adsi-
 dens, uxoris suae laudes praedicare instituat : de-

Δ 5

γυναϊκὸς

γυναικὸς εἰπεῖν ἐγκώμιον· εἶτα ὁ τῆς νυκτὸς
 εἶδεν ἐνύπνιον, τῆτο διηγήσασθαι. Εἶθ' ὧν εἶχεν
 ἐπὶ τῷ δειπνῶν τὰ καὶ δέκασα διεξελθεῖν. Εἶτα
 δὲ προχωρῆντος τῆ πράγματος, λέγειν ὡς
 παλὺ πονηρότεροί εἰσιν οἱ νῦν ἄνθρωποι τῶν ἀρ-
 χαίων· καὶ ὡς ἀξιοὶ γεγόνασιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ
 ἀγορᾷ· καὶ ὡς πολλοὶ ἐπιδημῆσαι ξένοι καὶ
 τὴν θάλατταν ἐν Διονυσίων πλάϊμον εἶναι καὶ
 εἰποιήσειεν ὁ Ζεὺς ὕδωρ πλεῖον, τὰ ἐν τῇ γῆ
 βελτίω ἔσσεσθαι. Καὶ ὅτι ἀγρὸν εἰς νέωτα γε-
 ωργήσει καὶ ὡς χαλεπὸν ἐστὶ τὸ ζῆν. καὶ ὡς
 Δάμιππος μυστηρίοις μεγίστην δαῖδα ἔσσεσθαι. Καὶ,
 Πόσοι εἰπὶ κίονες τῆ Ὀιδεῖς; Καὶ, Χθὲς ἡμεῖσα.
 Καὶ, Τίς ἐστὶν ἡμέρα σήμερον; Καὶ ὑπομένη τίς

inde, quod praecedenti nocte somniauerit, id nar-
 ret: tum, quaecunque in coena sibi fuerint adpo-
 sita, omnia sigillatim recenscat. Mox vero, ubi
 incaluerit, homines huius seculi dicet esse anti-
 quis deteriores: frumenta in foro vili venisse pre-
 tium: peregrinos esse in vrbe quamplurimos: mare
 statim a Dionysiis patere nauibus: &, si Iupiter
 pluerit, eorum, quae terra conduntur, meliorem
 fore prouentum: seque agrum suum in sequen-
 tem annum esse culturum: ait etiam, viuendi ra-
 tiones esse perdifficiles: &, quum Mysteria agi-
 tarentur, Damippum facem omnium maxi-
 mam statuisse. Querit etiam, quot sint Odei
 columnae: &, Heri, ait, vomui: & Quotus
 hic est mensis dies? Quod si quis patien-
 αὐτὸν

αὐτὸν, μὴ ἀφίστασθαι. Καὶ, ὡς Βοηδρομιῶνος
 μένει τὰ Μυστήρια, Πυανεψιῶνος δὲ Ἀπατή-
 ρια, Ποσειδεῶνος δὲ τὰ κατ' ἀγρὸς Διονύσια.
 Παρασεύσαντα δὴ δεῖ τὲς τοιαύτας τῶν ἀνθρώ-
 πων ἢ διαρᾶμενον ἀπαλλάττεσθαι, ὅστις ἀπύρε-
 τος βέλεται εἶναι. Ἔργον γὰρ συναρκεῖσθαι
 τοῖς μῆτε σχολῆν, μῆτε σπερδὴν διαγνωῖσθαι.

Δ.

ΠΕΡΙ ΑΓΡΟΙΚΙΑΣ.

Η δὲ ἀγροικία δέξειεν ἂν εἶναι ἀμαθία ἀσχί-
 μων. Ὁ δὲ ἀγροικος, τοιοῦτός τις, οἷος κυ-
 κεῶνα πίων, εἰς ἐκκλησίαν πορεύσθαι καὶ τὸ
 μύρον φάσκειν ἐδὲν τῆ δύμῃ ἥδιον ὄζειν καὶ

tem se praebeat, numquam ille ab eo discedat.
 Narrabit Mysteria mense Boëdromione, Apatu-
 ria Pyanepfione, Posideone vero, quae ruri agi-
 tantur Dionysia, solita celebrari. Id genus ho-
 mines demissis manibus, grandique gradu, fu-
 giat, oportet, quisquis febre carere volet. Dif-
 ficile enim est cum iis durare, qui neque otii,
 neque negotii tempora distinguere norunt.

IV.

DE RVSTICITATE.

Rvsticitas vero honestatis & decori ignorantio
 videri queat. At rusticus est, qui, hausto phar-
 maco, in concionem nihilominus prodeat: qui-
 que, vnguentum non suavius fragrare thymo, di-
 μείζω

μείζω τῆ ποδὸς τὰ ὑποδήματα φορεῖν καὶ
 μεγάλη τῆ φωνῇ λαλεῖν. Καὶ τοῖς μὲν φίλοις
 καὶ οἰκίοις ἀπιθεῖν, πρὸς δὲ τὲς αὐτῆ αἰκέτας
 ἀνακωῦσθαι περὶ τῶν μεγίστων καὶ τοῖς παρ'
 αὐτῆ ἐργαζομένοις μισθωτοῖς ἐν ἀγρῷ πάντα
 τὰ ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας διηγείσθαι. Καὶ ἀνα-
 βεβλημένος ἀνω τῆ γόνατος καθιζάνειν, ὥστε
 τὰ γυμνά αὐτῆ φαίνεσθαι. Καὶ ἐπ' ἄλλω
 μὲν μηδενὶ θανμάζειν, μήτε ἐκπλήττεσθαι ἐν
 ταῖς ὁδοῖς, ὅτ' ἀνδρῶν ἴδῃ βῆν ἢ ὄνον, ἢ τράγον,
 ἐσηκῶς θεωρεῖν. Καὶ προαιετῶν δὲ τι ἐκ τῆ
 ταμείας, δεινὸς φαγεῖν καὶ ζωρότερον πιεῖν καὶ
 τὴν σιτοποιὸν πειραῖν λαθεῖν κατ' ἀλέσας μετ'
 αὐτῆς τοῖς ἔνδοι πάσι καὶ αὐτῷ τὰ ἐπιτήδεα.

cat:calceos gestat pede grandiores: voce etiam al-
 ta loqui suevit. Amicis necessariisque suis parum
 fidens, de rebus maximis ad famulos refert: quae-
 cunque in concione audiuit, omnia mercenariis
 suis, qui ruri apud ipsum opus faciunt, enuntiat.
 Saepe etiam veste ita supra genu subducta feder,
 ut denudatae corporis partes conspici queant. In
 via aliorum quidem nihil admiratur, neque vlla
 re percellitur: sed si bouem, asinum, aut hircum
 viderit, ibi homo gradum sistere, & contemplari.
 Quumque aliquid e promptuaria cella depromit,
 decerptum inde frustum vorat: & vinum meraci-
 us potat: diligenter interim, ne hoc ancilla pa-
 nifica resciscat, cauens. Deinde vero cum illa
 molere, & quae sunt ad victum necessaria,
 tum sibi, tum vniuersae familiae, parare solet.

Καὶ

Καὶ ἀριζῶν δὲ ἅμα τοῖς ὑποζυγίοις ἐμβαλεῖν
 τὸν χεῖρον καὶ κόφαντος τὴν θύραν ὑπακῆσαι
 αὐτός. Καὶ τὸν κύνα προσκαλεσάμενος καὶ
 ἐπιλαβόμενος τῆ βύχης, εἰπεῖν, ἔτος φυλάτ-
 ται τὸ χωρίον, καὶ τὴν οἰκίαν. Καὶ τὸ ἀργύ-
 ριον δὲ παρὰ τε λαβῶν ἀποδοκιμάζειν, λίαν
 μὲν λυπρὸν εἶναι, καὶ ἕτερον ἅμα ἀλλάττεσθαι.
 Καὶ εἴτω ἀροτρον ἔχρησεν, ἢ κόφινον, ἢ δρέπα-
 ρον, ἢ θύλακον, ταῦτα τῆς νυκτὸς κατὰ ἀγρυ-
 πνίαν ἀναμνησκόμενος. Καὶ εἰς ἄστυ κατα-
 βαίνων ἐρωτῆσαι τὸν ἀπαντῶντα, Πόσῃ ἡσαν
 αἱ διφθέραὶ καὶ τὸ τάριχος; καὶ εἰ σήμερον
 ὁ ἀγὼν νεμηνίαν ἄγει; καὶ εἰπεῖν, εὐθύς ὅτι
 βέλεται καταβάς ἀποκείρασθαι. Καὶ ἐν

Inter prandendum iumentis pabulum obiiicit:
 & si quis fores pulset, ipse auscultat. Vocato
 etiam cane, & eius rostro manu prehenso, Hic,
 inquit, & agrum & domum custodit. Argen-
 tum, quod ab aliquo acceperit, quasi tenue,
 aut nimis asperum, solet reicere, & ut alio id
 sibi mutetur, postulare. Aratrum si cui forte
 utendum dederit, aut cophinum, aut falceem,
 aut faccum, nocte intempesta illa repetet, si
 per infomnium fuerit eorum recordatus. In
 urbem cum venit, obuium quemque interro-
 gans, Quanti, ait, pelles & fassamenta venibant?
 & numquid hodie Iudi novam lunam ad-
 ducunt? Dicit etiam, se simul ac descenderit,

Βαλα-

βαλανείω δὲ ἄται. Καὶ εἰς τὰ ὑποδήματα δὲ ἤλκευ ἐγκρῆσαι καὶ τῆς αὐτῆς ὁδῶ παριῶν κομίσασθαι παρ' Ἀρχιε τὸς ταρίχες.

E.

ΠΕΡΙ ΑΡΕΣΚΕΙΑΣ.

Ηδὲ ἀρεσκεία, ἔστι μὲν, ὡς ὄρω περιλαβεῖν, ἔντευξις ἐκ ἐπὶ τῷ βελτίῳ ἡδονῆς παρασκευαστική. Ὁ δὲ ἀρεσκος, ἀμέλει τοιοῦτός τις, οἷος πόρρωθεν προσαγορεύσας, ἢ ἄνδρα κρείττισον εἰπῶν, ἢ θαυμάσας ἰκανῶς, ἀμφοτέροις ταῖς χερσὶ μὴ ἀφιέναι ἢ μικρὸν προπέμψας, καὶ ἐρωτήσας πότε αὐτὸν ἄψεται, ἐτι ἐπαινῶν ἀπαλλάττεσθαι. Καὶ παρὰ κληθεὶς δὲ πρὸς

tondere velle. Idem cantare in balneo, & clavis calceos suffigere, & quia eadem via erat, ab Archia falsamenta accipere, ac portare ipse, moris habet.

V.

DE BLANDITIA.

Blanditia, si quis eam definire velit, est congressio parum honestas voluptatis illecebras habens. Blandus vero is est, qui e longinquiore spatio aliquem salutare, & virum adpellare praestantissimum, fortunamque eius admirari solet, & utraque manu prehensens, non dimittat: sed aliquantisper comitatus, quaerens, quando sit illum visurus, vix tandem domum reuertatur, eius interim laudes praedicans. Idem captus arbiter

δαιτῶν

δίσαιταν, μὴ μόνον ὡς πάρεσι βέλεσθαι ἀρέσκειν, ἀλλὰ καὶ τῷ ἀντιδίκῳ, ἵνα κοινὸς εἶναι δοκῇ. Καὶ τὸς ξένους δὲ εἰπεῖν, ὡς δικαιοτέρα λέγεσι τῶν πολιτῶν. Καὶ κεκλημένους δὲ ἐπὶ δεῖπνον, κελεῦσαι καλέσαι τὰ παῖδια τὸν ἐξιώντα καὶ εἰσιόντα, φῆσαι σύμβ. ὁμοιότερα εἶναι τῷ πατρί καὶ προσαγαγόμενος φιλήσαι, καὶ παρ' αὐτὸν καθίσαι καὶ τοῖς μὲν συμπάξειν αὐτὸς, λέγων, Ἄσκος, Πέλεκυς· τὰ δὲ ἐπὶ τῆς γαστρὸς ἔσθαι καθεύδειν, ἅμα θλιβόμενος. Καὶ πλειστάκις δὲ ἀποκείρασθαι, ἢ τὸς ὀδόντας λευκὸς ἔχειν, καὶ τὰ ἱμάτια δὲ χρυσᾶ μεταβάλλεσθαι, καὶ χρύσματι ἀλείφεσθαι. Καὶ τῆς μὲν ἀγορᾶς πρὸς τὰς τραπέζας προσφοιτᾶν τῶν δὲ γυ-

non ei tantum, cui adest, sed aduersae etiam parti, vt communis vtriusque amicus habeatur, gratificari studebit. Peregrinos iustiora, quam ciues loqui, dicit. Ad coenam inuitatus conuiuii dominum, vt liberos suos vocet, rogabit: atque illis ingredientibus, negabit ficum ficui tam esse similem, quam illi sint patri: deinde eos ad se vocabit, osculatusque, sibi adfidere iubebit: & cum aliis iocans, en virem, inquiet, en securim: alios in sinum incumbere dormientes, quamuis onere grauetur, sinet. Comam saepius solet tondere; dentes nitidos habere; vestes, quae vsui adhuc esse possint, mutare; vnguento vti. At fori quidem in eam maxime partem ventitat, vbi sunt argentariorum mensae: gymnasia vero illa frequentat,

μιασίῳ

μνασίων ἐν τέτοις διατρίβειν, ἔαν ἔφηβοι γυμνάζονται, τῷ δὲ θεάτρῳ καθήσθαι, ὅτ' ἂν ἡ θεὰ, πλησίον τῶν στρατηγῶν. Καὶ ἀγοράζειν αὐτῷ μὲν μηδὲν, ξένοις δὲ εἰς Βυζάντιον ἐπιστάματα ἢ Λακωνικὰς κύνας, εἰς Κύζικον ἢ μέλι Ἰμῆτιον, εἰς Ῥόδον καὶ ταῦτα ποιῶν, τοῖς ἐν τῇ πόλει διηγείσθαι. Ἄ μέλει δὲ καὶ πίθηκον θρέψαι δεινὸς, καὶ τίτυρον κτήσασθαι, ἢ Σικελικὰς περιφερὰς, ἢ Δορκαδεῖς ἀστραγάλους, καὶ Θεριακὰς τῶν τρογγύλων ληκίδας, καὶ βακλῆριαι τῶν σκολιῶν ἐν Λακεδαίμονος, ἢ αὐλαίαν ἔχουσαν Πέρσας ἐνουφασμένους, καὶ αὐλίδιον παλαιστρικὸν κόνιν ἔχον, καὶ σφαιριστήριον, καὶ τῆτο περιῶν χρᾶν αἰετοῖς Φιλοσόφοις, τοῖς

in quibus se ephēbi exercent : in theatro autem & spectaculis iuxta ipsos praetores sedet. Idem in foro sibi quidem nihil, sed amicis, qui Byzantii sunt, mittenda munera emittat; nec non Laonicas canes, quas Cyzicum; & mel Hymettium, quod Rhodum mittat; atque, haec se facere suis ciuibus, narrat. Praeterea solet idem simiam domi alere, fatyrum emere, & columbas Siculas, nec non Dorcadios talos, & Thyracas ampullas, ex illis, quae forma sunt rotunda: item baculos, siue scipiones ex obliquis Lacedaemone aduectos, nec non aulaeum, cui sint Persae intexti: habet etiam idem paruulum atrium, puluere palaestrico respersum, & sphaeristerium: atque has aedium suarum partes solet ille obuiio cuique, vel e phi-

σοφισαῖς

σοφισταῖς, τοῖς ὀπλομάχοις, τοῖς ἀρμονικοῖς,
ἐπιδείκνυσθαι καὶ αὐτοῖς ταῖς ἐπιδείξεσιν ὑπε-
ρον ἔπεισιν, ἐπὶ τῷ εἰπεῖν τινα τῶν θεωμένων
πρὸς τὸν ἕτερον, ὅτι τὸ εἶπε ἐστὶν ἡ παλαιότερα.

5.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΙΑΣ.

Η δὲ ἀπόνοια, ἐστὶν ὑπομονὴ αἰσχυρῶν ἔργων
καὶ λόγων. Ὁ δὲ ἀπονενομημένος, τοιού-
τος τις, οἷός ἐμόσαυταχὺ, κακῶς ἀκῆσαι, καὶ
λοιδορηθῆναι δυνάμενος. Τῷ ἤθει ἀγοραῖός
τις, καὶ ἀναστευρμένος, ἢ παντοποιός. Ἀ μέ-
λει δυνατὸς καὶ ὀρχεῖσθαι νήφων τὸν κόρδακα,
καὶ προσωπεῖον ἔχων ἐν κωμικῷ χορῷ καὶ ἐν
Isophorum grege, vel sophistarum, vel eorum,
qui se armis, aut musico cantu exercent, commo-
dare, ut ibi artis suae periculum faciant: quod
quidem dum illi faciunt, ipse de aliquo e specta-
toribus alii dicit, Eccum tibi cuius est haec pa-
laestra.

IV.

DE VAECORDIA, siue PERDITA
AVDACIA.

Vaecordia est, per quam aliquis & facere quid-
vis, & loqui contra honestatem suslinet.
Homo autem is est, qui iusiurandum facile sus-
cipiat: qui male audire, ac conuiciis profcindi,
susque deque habeat. Moribus est veteratoris
callidi improbique, & hominis spurci, ac quiduis
audentis. Atque adeo non pudebit eum, salta-
re cordacem etiam sobrium, & in comico choro

B

θάυμασι

θαύμασι δὲ τὸς χαλκῆς ἐκλέγειν, καὶ ἕκαστον
 παριῶν καὶ μάχεσθαι τοῖς τὸ σύμβολον φέρε-
 σι, ἢ προῖκα θεωρεῖν ἀξίῃσι. Δεινὸς δὲ καὶ παν-
 δοχεῦσαι, καὶ πορνοβοσκῆσαι, καὶ τελωνῆσαι
 καὶ μηδεμίαν αἰσχροὺν ἐργασίαν ἀποδοκιμά-
 σαι, ἀλλὰ κηρύττειν, μαγειρεύειν, κυβεύειν,
 τὴν μητέρα μὴ τρέφειν, ἀπαγεσθαι κλοπῆς,
 τὸ δεσποτικὸν πλείω χρόνον οἰκεῖν ἢ τὴν αὐτῆ
 οἰκίαν. Καὶ τῶτο δ' ἀνεῖναι δόξειε τῶν περι-
 ἴταμένων τὸς ὄχλους, καὶ προσκαλούντων με-
 γάλῃ τῇ φωνῇ καὶ παρεβρωγύια, καὶ λοιδορε-
 μένων, καὶ διαλεγομένων πρὸς αὐτῆς καὶ με-
 ταξὺ οἱ μὲν προσίασιν, οἱ δὲ ἀπίασιν, πρὶν ἀκῆ-
 σαι αὐτῆ· ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀρχὴν, τοῖς δὲ συλ-

perfonatum: & quum praestigiae spectantur, ad
 quemque spectantium adire & stipem aeream
 exigere: ac si quis tesseram adferens, gratis specta-
 re postulet, cum eo rixabitur. Cauponiam quo-
 que exercere, leno, ac portitor coactorque esse
 solet: ac qui a nullo turpi artificio se absteineat;
 praeco erit; coquus erit; aleator erit; matri suae
 alimenta denegabit; fur ti etiam conuictus, obtor-
 to collo rapietur, atque in carcere diutius quam
 in suis aedibus habitabit. Est etiam iste ex iis, qui
 turbam circa se sistunt, & obuios ad se vocant,
 quibus cum voce magna & praefracta loquun-
 tur, iisque maledicta ingerunt: atque illi interea
 partim accedunt, partim discedunt, priusquam,
 quid sibi ille velit, audierint; dum ille aliis prin-
 λαβὴν,

λαβὴν, τοῖς δὲ μέρος τῆς πράγματος λέγει ἐκ
 ἄλλως θεωρεῖσθαι ἀξιών τὴν ἀπόνοιαν αὐτῆς, ἢ
 ὅτι ἐν ἡ πανήγυρις. Ἰκανὸς δὲ καὶ δίκαιος τὰς
 μὲν Φεύγειν, τὰς δὲ διώκειν, τὰς δὲ ἐξόμνησθαι,
 ταῖς δὲ παρεῖναι ἔχων ἔχινον ἐν τῷ προκοιλίῳ,
 καὶ ὄρμαδὲς γραμματιδίων ἐν ταῖς χερσίν.
 Οὐκ ἀποδοκιμάζων δὲ εἶδ' ἅμα πολλῶν ἀγο-
 ραίων στρατηγεῖν καὶ εὐθὺς τέτοις δανείζειν, καὶ
 τῆς δραχμῆς τόκον τρεῖς ἡμιαβόλια τῆς ἡμέ-
 ρας πράττεισθαι καὶ ἐφοδεύειν τὰ μαγειρεῖα, τὰ
 ἰχθυοπωλεῖα, τὰ ταριχοπωλεῖα καὶ τὰς τό-
 κους ἀπὸ τῆς ἐμπολήματος εἰς τὴν γνάθον ἐκλέ-
 γειν. Ἐργώδεις δὲ εἰσιν οἱ τὸ σῶμα εὐλυτον ἔχον-
 cipium, aliis vix syllabam, aliis partem aliquam
 de re tota refert, non aliter, quam in celebri homi-
 num conuentu, profligatum ac perditum ingeni-
 um suum spectari postulans. Litibus etiam, par-
 tim, quae ipsi intenduntur, partim, quas ipse aliis
 intendit, solet esse implicitus: atque in aliis ab-
 sentiam suam, iureiurando interposito, excusare,
 ad alias iudicio se sistere; in sinu quidem scrini-
 um, praemanibus vero forensium libellorum fa-
 sciculum habens. Quin etiam, quae eius est in-
 signita impudentia, ducem se tabulis forensibus
 praebet: ac mox illis pecunia foenori data, pro
 vsura drachinae cuiusque ternos semiobolos in
 dies exigit: saepe etiam popinas & macella, ubi
 pisces ac fassamenta veneunt, pererrat: nec non
 quos e nundinatione sua nummos conficit, solet
 eos in buccam condere. Sunt sane istiusmodi
 homines admodum difficiles, quorum quidem os

τες πρὸς λαιδορίαν, καὶ φθηγόμενοι μεγάλη
τῇ Φωνῇ, ὡς συνηχῆν αὐτοῖς τὴν ἀγορὰν ἢ τὰ
ἐργαστήρια.

Z.

ΠΕΡΙ ΛΑΛΙΑΣ.

Ηδὲ λαλιά, εἴ τις αὐτὴν ὀρίζεσθαι βέλοιο,
εἶναι ἂν δόξειεν ἀκρασία τῆς λόγου. ὁ δὲ
λάλος, τοιαῦτός τις, ὅιος τῶ ἐντυγχάνοντι εἰπεῖν,
ἂν ὅτι ἐν πρὸς αὐτὸν φθέγγηται, ὅτι ἔδεν λέγει.
Καὶ ὅτι αὐτὸς πάντα ὄιδε· καὶ ἂν ἀκῆ αὐτῆ,
μαθήσεται. Καὶ μεταξὺ δὲ ἀποκρηομένη
ὑποβάλλειν, εἶπας. Σὺ μὴ ἐπιλάθη ὁ μέλλεις
λέγειν· καὶ, Ἐυγε ὅτι μὲ ὑπέμνησας· ἢ, Τὸ λα-
λεῖν ὡς χρήσιμόν πε! καὶ, Ὁ παρελίπον· καὶ,

ad conuiciandum facile soluitur, atque id voce
ita contenta, vt eorum clamoribus & forum, &
omnes tabernae perfonent.

VII.

DE LOQVACITATE.

Loquacitas autem, si quis eam definire velit,
sermonis intemperantia esse videatur. Lo-
quax vero is est, qui solet ei, quocum verba facit,
dicere, quidquid ille narrare inceperit, Nihil dicis:
se rem omnem probe tenere: illum, si operam sibi
dare velit, intellecturum. Deinde respondentem
interpellans, Tu, ait, ne obliuiscaris eorum, quae
dicturus eras: & Factum bene, quod in memori-
am reuocasti: & Quam iuuat interdum sermo-
nes mutuos ferere! & Quod praeterii: & Cele-

Ταχύγε.

Ταχύγε συνήκας τὸ πρᾶγμα καὶ, Πάλαί σε
 πάρετήρην εἰ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἔμοι κατενεχθήσῃ
 καὶ ἑτέρας ἀφορμαῖς τοιαύτας πορίσαιταί ᾧ
 σε μὴδὲ ἀναπνεῦσαι τὸν ἐντυγχάνοντα. Καὶ ὅτ
 ἂν γε τὲς καθ' ἓνα ἀποκναίῃ, δεινὸς καὶ ἐπὶ
 τὲς ἀφρόους καὶ συνεσθηκῶτας πορευθῆναι, καὶ
 φυγεῖν ποιῆσαι μεταξὺ χρηματίζοντας. Καὶ
 εἰς τὰ διδασκαλεῖα δὲ καὶ εἰς τὰς παλαιστρας
 εἰσιῶν, καλύειν τὲς παῖδας προσμανθάνειν το
 σαῦτα, καὶ προσλαλεῖν τοῖς παιδοτρίβαις καὶ
 διδασκάλοις. Καὶ τὲς ἀπίεναί Φάσκοντας δει
 νὸς προπέμψαι, καὶ ἀποκαταστῆσαι εἰς τὴν οἰ
 κίαν. Καὶ πυθόμενος τὰς ἐκκλησίας ἀπαγ
 γέλλειν· προσδιηγῆσαι δὲ καὶ τὴν ἐπ'

riter tu quidem rem percepisti; & Pridem ex
 spectabam, an eodem mecum recideres: aliasque
 huiusmodi occasiones loquendi captans, ne re
 spirare quidem eos finit, quibuscum loquitur. Ac
 postquam singuli sunt ab eo ita enecti, tum ad
 eos accedere non veretur, qui plures vna coie
 runt, eosque, de rebus seriis agentes, in fugam
 vertere. Sed & ludos ac palaestras ingressus, ut
 ne tantum pueri addiscant, solet efficere, verba
 interea cum corporum exercitatoribus, seu pae
 dotribis, & ludimagistris funditans. Si quis, dis
 cedere se velle, dicat, comitari ille, & domum
 vsque deducere ac prosequi. Si forte, quid
 sit in concione actum, rescierit, id aliis postea
 narrabit: tum de eo praelio, quod praetore

Ἀριστοφῶντος ποτὲ γενομένην τῆ ῥήτορος μά-
 χην, καὶ τὴν τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ Λυσάνδρου.
 Καὶ ἔς ποτε λόγους αὐτὸς εἶπας ἠυδοκίμησεν ἐν
 τῷ δήμῳ. Καὶ κατὰ τῶν πληθῶν γε, ἅμα διη-
 γόμενος, κατηγορίαν παρεμβαιεῖν ὥστε τὲς
 ἀκρόντας, ἢ ται ἐπιλαδέσθαι, ἢ νυσάξαι, ἢ
 μεταξὺ καταλιπόντας ἀπαλλάττεσθαι. Καὶ
 συνδικάζων δὲ, κωλύσαι κρῖναι καὶ συνθεωρῶν,
 θεάσασθαι καὶ συνδειπνῶν, φαγεῖν. Λέγων
 ὅτι χαλεπὸν τῷ λάλῳ ἐστὶ σιωπᾶν καὶ ὡς ἐν
 ὑγρῷ ἐστὶν ἡ γλῶττι καὶ ὅτι ἐκ ἀνσιωπήσειεν,
 εἰ τῶν χειλιδόνων δόξειεν ἀν εἶναι λαλίζερος.
 Καὶ σιωπῶμενος ὑπομείναι καὶ ὑπὸ τῶν αὐ-

Aristophonte, nobili illo oratore, commissum
 est, longam narrationem contexet, item, de ea
 pugna, quae a Lacedaemoniis, duce Lyfandro,
 est pugnata: & si quid ipse vnquam pro con-
 cione cum aliqua sua laude dixerit. Atque
 haec narrans, simul in vulgus inuehetur: idque
 tanto cum audientium taedio, vt eorum alius,
 quae ab ipso dicuntur, obliuioni statim mandet,
 alius dormitet, alius loquentem adhuc deserat,
 discedatque. Denique, siue ad iudicandum cum
 alio fedeat, iudicare; siue ad spectandum,
 spectare; siue ad cibum sumendum, cibum
 sumere, confessorum impedit. Quippe, in-
 quit, loquaci durum est tacere: linguam enim
 tanquam in vdo habet: atque adeo prae quavis
 hirundine garrulus videri malit, quam ta-
 cere. Adeo, se irrideri, fert patienter: idque vel
 τῆ

τῶ παιδίων, ὅταν αὐτὸν ἤδη καθεύδειν βεβλό-
μενα κελύει λέγοντα ταῦτα, λαλεῖν τι ἡμῖν,
ὅπως ἀν' ἡμᾶς ὕπνος λάβῃ.

H.

ΠΕΡΙ ΛΟΓΟΠΟΙΙΑΣ.

Hδὲ λογοποιία, ἔστι σύνθεσις ψευδῶν λόγων
καὶ πράξεων, ἃν βέλεται ὁ λογοποιῶν. Ὁ
δὲ λογοποιός, τοιοῦτός τις, ὅιος ὑπαντήσας τῷ
φίλῳ, εὐθύς καταβαλὼν τὸ ἦθος, καὶ μειδιά-
σας, ἐρωτῆσαι, Πόθεν σὺ, καὶ τί λέγεις; καί,
ἔχεις περὶ τῶδε εἰπεῖν καινόν; καὶ ἐπιβαλὼν
ἐρωτᾶν, Μὴ λέγεταιί τι καινότερον; καὶ μὴν
αγαθὰ γὰρ ἔστι τὰ λεγόμενα· καί, ἐκ ἐάσεως
ἀποκρίνασθαι, εἰπεῖν, Τί λέγεις; εἰδὲν ἀκήκοας;

a puerulis suis, qui fomnum petituri, iubeant i-
psum aliquid sibi narrantem, verba facere: vt ita
nobis, inquit, fomnus obrepat.

VIII.

DE FAMIGATIONE, siue RV-
MORVM CONFICTIONE.

Famigeratio est factorum dictorumque ad ar-
bitrium ipsius fingentis confictio. Famigera-
tor autem is est, qui obuius amico factus, statim
mutato vultu ac renidens, interroget, Vnde tu, &
quid ais: &, Habesne super hoc noui quidquam?
& pergens interrogare, Nihilne, inquit, noui di-
citur? atqui fausta sane sunt & laeta, quae vulgo
narrantur: tum autem prius quam ille respon-
deat, Quid ais, inquit, nihil audiuisti? Ergo ego

B 4

Δοκῶ

Δοκῶ μοίσε εὐωχῆσθαι καινῶν λόγων. Καί ἔστι
 αὐτῶ ἡ στρατιώτης. ἢ παῖς Ἀρεῖε τῶ αὐλητῆ,
 ἢ Δύκων ὁ ἐργολάβος παραγεγονῶς ἐξ αὐτῆς
 τῆς μάχης, ἔφησιν ἀκηκοῖναι αἰ μὲν ἐν ἀνα-
 φοραῖ τῶν λόγων τοιαῦτά εἰσιν αὐτῆ, ὧν ἔδει
 ἂν ἔχοι ἐπιλαβέσθαι. Δηγεῖται δὲ τέττα
 Φάσκων λέγειν, ὡς Πολυσπέρχων καὶ ὁ βασι-
 λεὺς μάχην ἐνίκηκε καὶ Κάσσανδρος ἐξωγρηται.
 Καὶ ἐπιη τις αὐτῶ, Σὺ δὲ ταῦτα πιθεύεις;
 Φῆσει τὸ πρῶγμα βοᾷσθαι γάρ ἐν τῇ πόλει
 καὶ τὸν λόγον ἐπαντείνειν καὶ πάντα συμφω-
 νεῖν ταυτά γὰρ λέγειν περὶ τῆς μάχης καὶ
 πολὺν τὸν ζῶμὸν γεγονέναι. Εἶναι δὲ αὐτῶ καὶ
 σημεῖον τὰ πρόσωπα τῶν ἐν τοῖς πράγμασιν

te, sicut video, rerum nouarum epulis laute ex-
 cipiam. Ac statim est illi aut miles aliquis, aut
 Astei tibicinis puer, aut manceps Lyco, qui ex
 ipso praelio fit reuersus, a quo se dicat audiisse;
 auctores siquidem ille tales eorum, quae dictitat,
 profert, quos nemo queat arguere. Refert autem,
 accepisse se ab illis, Polysperchontem cum rege
 hostes praelio fudisse, & superasse, Cassandrum-
 que viuum in hostium potestatem venisse. Quod
 si quis ei dicat, Tu autem haec credis? Imo, in-
 quiet; rem enim clarissima omnium voce tota
 vrbe ferri; rumore crescere; omnes congruere,
 eadem enim de praelio ab omnibus narrari: ma-
 gnum nimirum ea pugna fartum esse factum.
 Idque se ex eorum etiam vultu, qui rem gerunt

ὁρᾶν

ἄρῶν γὰρ αὐτῶν πάντων μεταβεβληκότα. Λέ-
 γει δ' ὡς καὶ παρακῆκοε παρὰ τέτοιοις κρυπτό-
 μενόν τινα ἐν οἰκίᾳ. ἤδη πέμπτην ἡμέραν ἦκοντα
 ἐκ Μακεδονίας, ὃς πάντα ταῦτα εἶδε. Καὶ
 ταῦτα πάντα διεξιών, πῶς ἄεσθε; πιδανῶς
 σχετλιάζει. Λέγων, δυσυχῆς Κάσσανδρος! ὦ
 ταλαίπωρος! ἐνθυμῆ τὸ τῆς τύχης; ἀλλ' ἐν
 ἰσχυρὸς γενόμενος. Καὶ δεῖ δὲ αὐτό σε μόνον
 εἰδέναι, πᾶσι δὲ τοῖς ἐν τῇ πόλει προσδεδράμηκε
 λέγων. Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων τεθαύμακα
 τί ποτε βέλονται, λογοποιεῖντες· ἔ γὰρ
 μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀλύσιτελῶς ἀπαλ-
 λάττῃσι. Πολλάκις γὰρ αὐτῶν οἱ μὲν ἐν τοῖς
 βαλανείοις περιζάσεις ποιούμενοι, τὰ ἰμάτια

publicam, colligere; quem viderit ipsis penitus
 immutatum. Addit deinde se inaudisse, quen-
 dam, qui ex Macedonia aduenerit, qui que omni-
 bus, quae gesta sunt, interfuerit, quintum iam
 diem ab illis domi occultari. Atque ubi haec
 commemorauit, miserationes adiicit: at scin',
 quomodo? sane quam persuasibiliter. O infeli-
 cem, inquiens, Cassandrum! O virum aerumno-
 sum! En Fortuna quid possit: At fuit certe Cas-
 sander praepotens. Te vero, ait tacitum hoc
 tecum habere oportet: Ipse autem ad ciuium
 vnumquemque adcurrit, vt ei omnia narret.
 Equidem mirari soleo, quid sibi homines hoc ge-
 nus falsis rumoribus fingendis spargendisq; ve-
 lint: quae res, vt taceam mendacii turpitudinem,
 non raro ipsis incommoda euenit. Factum enim
 saepe, vt dum isti in balneis concursus facerent,

ἀποβεβλήκασιν οἱ δ' ἐν τῇ σοᾷ πεζομαχίᾳ
καὶ ναυμαχίᾳ νικῶντες ἐρήμους δίκας ὠφλήκα-
σιν. Εἰσὶ δ' οἱ, καὶ πόλεις τῶ λόγῳ κατὰ κρά-
τος αἰροῦντες, παρεδειπνήθησαν. Πάνυ δὴ
ταλαιπῶρον αὐτῶν ἐστὶ τὸ ἐπιτήδευμα· ποία
γὰρ ἔ σοᾷ, ποία δὲ ἐργασιῆ, ποία δὲ μέρει
τῆς ἀγορᾶς ἔ διημερεύουσιν, ἀπαυδᾶν ποι-
ῶντες τὸς ἀκούοντας ἕτως, καὶ καταπονῶντες
ταῖς ψευδολογίαις;

⊙.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΙΑΣ.

Η δὲ ἀναίσχυντία ἐστὶ μὲν, ὡς ὄρω λαβεῖν,
καταφρόνησις δόξης αἰσχεῖ ἕνεκα κέρδους.

vestes interea suas furto amitterent : alii, dum in porticu, aut pedestri, aut nauali praelio vincunt, quod vadimonium non stitissent, grauiter multati sunt. Quibusdam etiam, dum vrbes verbis suis fortiter caperent, coena interea loci periiit. Enim vero misera est istorum vita & conditio : nam, quae porticus est, quae officina, quae fori pars, in qua dies non traducant integros, magno cum audientium, quos falsis suis narrationibus obtundunt, taedio ?

IX.

DE IMPVDENTIA.

Impudentiam definire licet, famae neglectum
turpis quaestus gratia. Impudens autem is est,
Ο' δὲ

Ὁ δὲ ἀναίσχυτος, τοιοῦτος, οἷος πρῶτον μὲν ὄν ἀποσερεῖ, πρὸς τῆτον ἀπελθὼν δανείζεσθαι· εἶτα θύσας τοῖς θεοῖς, αὐτὸς μὲν δειπνεῖν παρ' ἐτέρῳ, τὰ δὲ κρέα ἀποτιθέσθαι ἀλσί πάσας· καὶ προσκαλεσάμενος τὸν ἀκόλεθρον, δεῖναι ἀπὸ τῆς τραπέζης ἄρτον, καὶ κρέας ἄρας, καὶ εἰπεῖν, ἀκρόντων πάντων, Ἐυωχῶ, Τίβις. Καὶ ὀψωνῶν δὲ, ὑπομιμνήσκου τὸν κρεωπώλην, εἴ τι χρήσιμος αὐτῷ γέγονε· καὶ ἔσηκῶς πρὸς τῷ φαθμῷ, μάλισα μὲν κρέας, εἰ δὲ μὴ, ὅσῃν εἰς τὸν ζυγὸν ἐμβάλλειν· καὶ εἰάν μὲν λάβῃ, εὖ ἔχει· εἰ δὲ μὴ, ἀρπάσας ἀπὸ τῆς τραπέζης χολίκιον, ἅμα γελῶν ἀπαλλάττεσθαι. Καὶ ζήνοισι δὲ αὐτῷ θεῶν ἀγορεύσας, μὴ δεῖς τὸ μέ-

qui solet, pecuniam mutuo rogaturus, ad eum accedere, cuius aliquid per fraudem detineat: deinde, quum sacra diis facit, carnes, victimae suae, sale aspersas, condit, ipse apud alium coenans: atque ibi pedisequum suum compellans, sublati de mensa carnum frusto, & pane, in omnium auribus, Tu, vir honeste, (*Tibie,*) inquit, epulare hilariter. Quando obsonatur, lanium meminisse iubet, si vlla unquam in re fuerit de eo bene meritus; deinde autem trutiniae adhistens, principio quidem carnes, sed si id non possit, os saltem aliquod in lancem iniiciet: quod si auferre queat, id optime: si non, tum ille e mensa, vel aliquod intestinaorum frustum rapiet, & cum risu discedet. Iam si peregrinis, apud se diuertentibus, locum in
 eos,

ρος, θεωρεῖν ἄγειν δὲ καὶ τὰς υἱεῖς εἰς τὴν ὑπε-
 ραίαν, καὶ τὸν παιδαγωγόν· καὶ ὅσα ἐαυθημένος
 ἀξία τις φέροι, μεταδόναι κελεύσασθαι καὶ αὐτῶ.
 Καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοτρίαν οἰκίαν ἐλθάν, δοκεῖζε-
 σθαι κριθῶς, ποτὲ δὲ ἄχυρον, καὶ ταῦτα χηρή-
 σαντας, ἀναγκάσαι ἀποφέρειν πρὸς αὐτόν.
 Δεινὸς δὲ καὶ πρὸς τὰ χαλκεῖα, τὰ ἐν τῷ βα-
 λανείῳ, προσελθάν, καὶ βάψας ἀρύταιναν,
 βοῶντος τῷ βαλανείῳ, αὐτὸς αὐτῷ καταχέ-
 ασθαι, καὶ εἰπεῖν, ὅτι λέλθται, ἀπιάν· καὶ κεί,
 Ὅυδεμία σοὶ χάρις.

theatro ad spectandum emerit, ipse quoque, nul-
 lo pro capite suo dato aere, spectatum veniet:
 quin etiam liberos suos cum paedagogo eorum,
 secum postero die ducere non dubitabit. Quae-
 cumque autem paruo emta ferentem aliquem
 viderit, sibi quoque communicari iubebit. Et vbi
 ad aedes alienas venerit, vel hordeum, vel, si vsus
 ita tulerit, paleam mutuaturus, eos coget, a qui-
 bus acceperit, id quod dederint, domum sibi ad-
 portare. Saepe etiam in balneis ad aëna acce-
 dens, postquam arytaenam mersam repleuit, sese
 ipse, non sine magno balneatoris clamore, per-
 fundit: dein discedens, Laui, inquit: & ad bal-
 neatorem conuersus, Ego vero, ait, gratiam tibi
 nullam.

I.

ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΟΛΟΓΙΑΣ.

Η δὲ μικρολογία, ἔστι Φειδωλία τῶ διαφόρῃ
 ὑπὲρ τὸν καιρὸν. Ὁ δὲ μικρολόγος, τοιαύ-
 τος τις, οἷος ἐν τῷ μηνὶ ἡμιοβόλιον ἀπαιτεῖν
 ἐπὶ τὴν οἰκίαν καὶ συσσιτῶν ἀριθμῶν πόσας
 κύλικας ἕκαστος πέπωκε καὶ ἀπάρχεσθαι
 ἐλάχιστον τῆ Ἀρτέμιδι τῶν συνδειπνούντων. Καὶ
 ὅσα μικρὰ τις πριάμενος λογίζεται, πάντα
 φάσκειν εἶναι ἄγαν. Καὶ οἰεῖτε χύτραν, ἢ λο-
 πάδα κατάξαντος, εἰσπράξαι ἀπὸ τῶν ἐπι-
 τηδείων. Καὶ τῆς γυναίκος ἀποβαλέσης τρί-
 χαλκον, οἷος μεταφέρειν τὰ σκεύη, καὶ τὰς
 κλῖνας καὶ τὰς κιβωτὸς, καὶ διφᾶν τὰ καλύμ-

X.

DE SORDIDA PARSIMONIA.

Sordida parsimonia est studium parcendi sum-
 mus, ultra modum. Sordide parcus is est, qui
 a sodalibus apud se conuiuia agitare solitis, tan-
 quam pro menstrua domus pensione, semiobo-
 lum exigit: & in conuiuio, quot quisque cali-
 ces educat, numeret: qui etiam ex omnibus
 coniuuiis Dianae minima libamenta offerat.
 Iam quaecumque ei quispiam fert impensa,
 et si paruo emta, nimio tamen constare di-
 cet. Si famulus ollam, aut patinam fregerit,
 de eius demenso tantum detrahet, quanti
 erat, quod fractum est. Quod si vxor tri-
 chalcum amiserit, ille vero omnem supelle-
 ctilem, lectos etiam, atque capsas, loco mouebit,

ματα

ματα. Καὶ εἰάν τι πωλῆ, τοσέτε ἀποδόσθαι,
 ὥστε μὴ λυσιτελεῖν τῷ περιμένῳ. Καὶ ἐκ αὐτῶν
 εἶσασι, ἔτε συκοτραγῆσαι, ἐκ τῆς αὐτῆς κήπε,
 ἔτε διὰ τῆς αὐτῆς ἀγρῆς πορευθῆναι, ἔτε ἐλάαν,
 ἢ φοῖνικα. τῶν χαμαὶ πεπλακότων ἀνελέσθαι.
 Καὶ τὲς ὄρεσ δὲ ἐπισκοπεῖσθαι ὁσημέραι, εἰ
 διαμένονσιν οἱ αὐτοί. Δεινὸς δὲ καὶ ὑπερημερίαν
 πρᾶξαι, καὶ τόκον τόκῳ καὶ ἐσιῶν τὲς δημό-
 τας, μικρὰ τὰ κρέα κόψας παραθεῖναι καὶ
 ὀψωνῶν, μηδὲν πριάμενος εἰσελθεῖν. Καὶ
 ἀπαγορεῦσθαι τῇ γυναικὶ μήτε ἄλλας χρωρνύειν,
 μήτε ἐλλύχνιον, μήτε κύμνον, μήτε ὀρίγανον,
 μήτε ἐλάας, μήτε σέμματα, μήτε θυλήμα-
 τα· ἀλλὰ λέγειν, ὅτι τὰ μικρὰ ταῦτα πολλὰ

et omnia stragula scrutabitur. Quidquid vendit,
 tanti vendit, vt emtori ea res cedere bono non
 queat. Ficum de suo horto neminem gustare si-
 verit: neminem per fundum suum transire: aut
 vllam cadinam oliuam, palmulamue, auferre.
 Quotidie terminos inspectat suos, ecquid immoti
 eodem loco iidem maneant. Porro autem debi-
 tum, si quis, die praestituta, non soluerit, poenam
 pro mora, atque adeo vsurae vsuram solet exige-
 re. Populares conuiuio accipiens, minutas adpo-
 net carnes: quumq; ad obsonandum exierit, saepe
 vacuus domum reuertetur. Vxori solet edicere,
 ne cuiquam salem, aut ellychnium, aut cymi-
 num, aut origanum, vel etiam farris quidquam,
 vel corollam vllam, vel libum vllum commo-
 det: Magnam enim, inquit, parua haec tandem

ἔσι τῷ ἑνιαυτῷ. Καὶ τὸ ὅλον δὲ τῶν μικρολόγων καὶ τὰς ἀργυροθήκας ἔστιν ἰδεῖν ἔυρωτιώσας, ἢ κλεῖς ἰωμένας· καὶ αὐτὰς δὲ φορῶντας ἐλάττω τῶν μικρῶν τὰ ἱμάτια, καὶ ἐν ληκυθίων μικρῶν πάνυ ἀλειφομένους, ἢ ἐν χερῶν κειρομένους, καὶ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ὑπολυομένους, ἢ πρὸς τὰς γναφεῖς διατεινομένους, ὅπως τὸ ἱμάτιον αὐτοῖς ἔξει πολλὴν γῆν, ἵνα μὴ ῥυπαίνηται ταχύ.

IA.

ΠΕΡΙ ΒΔΕΛΥΡΙΑΣ.

ΟΥ χαλεπὸν δὲ ἔστι τὴν βδελυρίαν διορίσασθαι· ἔστι γὰρ παιδιὰ ἐπιφανῆς καὶ ἐπονείδισος. Ὁ δὲ βδελυρὸς, τοῖς τοῖς, οἷος ὑπαν-

in anno summam efficiunt. In summa, sordidorum istorum hominum loculos videas situ obstitos, claves ferrugine illitas: ipsos quin etiam videre licet vestes gestare intra quam modicas: guttulos, ex quibus vngantur, paruulos habere: capite esse, ad cutem, adtonso: calceos, medio die, exuere: & cum fullonibus obnixe agere, vt, ad poliendam suam vestem, cretae multum adhibeant, ne sordes facile contrahat.

XI.

DE IMPVRITATE, sine MORIBVS IMPVRIS.

Impuritatem vero definire non est difficile: Est siquidem iocus ludusue euidentis nimis ac flagitiosus. Impurus vero is est, qui, si in liberas mu-

τήσας

τήσας γυναιξίν ἐλευθέραις, ἀνασυράμενος δεύ-
 ξαι τὸ αἰδέσθαι. Καὶ ἐν θεάτρῳ κροτεῖν, ὅτ' ἂν οἱ
 ἄλλοι πᾶντωνται, καὶ συρίζειν, ἐς ἡδέως θεω-
 ρῆσιν οἱ λοιποὶ καὶ ὅτ' ἀνσιωπήσῃ τὸ θεάτρον,
 ἀνακύψας ἐρυγεῖν, ἵνα τὸς καθήμενος ποιήσῃ
 μεταστραφῆναι. Καὶ, πληθέσεως τῆς ἀγορᾶς,
 προσελθὼν πρὸς τὰ κάρυα, ἢ τὰ μύρτα, ἢ
 τὰ ἀκρόδραυα, ἐσηκὼς τραγηματίζεσθαι, ἅμα
 τῶ πωλῶντι προσλαλῶν. Καὶ καλέσαι δὲ τῶν
 παριόντων ὀνομαστί τινα, ὧ μὴ συνήθης ἐστὶ καὶ
 σπεύδοντα δὲ πρὸ ὄρων, περιμεῖναι κελεύσασθαι.
 Καὶ ἠτλωμένῳ δὲ μεγάλην δίκην ἀπιόντι ἀπὸ
 τῆς δικαστηρίου προσελθεῖν, καὶ συνησθῆναι. Καὶ
 ἰψωνεῖν ἑαυτὸν, καὶ ἀυλητρίδας μισθῶσθαι.

lieres incidat, veste subducta, pudenda illis ostendat. In theatro, reliquis tacentibus, ipse plaudit: & quos alii libenter spectant, ipse sibilis confectatur: & totò theatro ad spectandum intento, ipse, resupinato corpore, ructat, ut, qui sedent, oculos auertere necesse habeant. Ac, quando maxime frequens est forum, ad nuces, mala, & reliquos omnis generis fructus accedens, ibique flans, de iis comedit, sermones interea cum eorum venditore ferens. Non etiam dubitat praetereuntium aliquem, nulla sibi familiaritate iunctum nominatim compellere: &, si quem aliquo properantem videat, iubebit exspectare. Solet etiam ad eum, qui, in grandis pecuniae iudicio, causa ceciderit, redeuntem e iudicio, accedere & ei gratulari: quumque sibi obsonia emerit, & tibi-

καὶ

καὶ δεικνύειν δὲ τοῖς ἀπαντῶσι τὰ ὠψωνημένα,
καὶ παρακαλεῖν ἐπὶ ταῦτα· καὶ διηγείσθαι
πρὸς πρὸς κερεῖον, ἢ μυροπόλιον, ὅτι με-
δύσκεσθαι μέλλει. Καὶ οἶνοπωλῶν, κεκραμέ-
νον τὸν οἶνον τῷ φίλῳ ἀποδόσθαι. Καὶ ἐπὶ
θέαντηνικάδε πορεύεσθαι ποιῶν ἕως υἱεῖς, ἤνικα
προῖκα ἀφισσῶσι οἱ θεατρῶναί· καὶ ἀποδημῶν
δημοσίᾳ, τὸ μὲν ἐκ τῆς πόλεως ἐφόδιον οἴκοι
καταλιπεῖν, παρὰ δὲ τῶν συμπροσβευτῶν δα-
νεῖζεσθαι. Καὶ τῷ ἀκολέθῳ ἐπιθεῖναι μεῖζον
φορτίον, ἢ δύναται φέρειν, καὶ ἐλάχισα ἐπι-
τήδεια τῶν ἱκανῶν. Καὶ τῶν ξενίων τὸ μέρος
τὸ αὐτῆ ἀπαιτήσας ἀποδόσθαι. Καὶ ἀλειφό-
μενος ἐν τῷ βαλανείῳ, καὶ εἰπὼν, Σαπρόν γε τὸ

cinas conduxerit, vt cuique obuius fuerit factus,
obsonia illi ostendere, & ad ea inuitare : idemque
ad tonstrinam aut tabernam vngentariam adstans
narrat, velle se mox ad ebrietatem vsque bibere.
Vinum vendens, etiam amico dilutum dabit. Ad
ludos, quando maxime spectandum est, liberos
suos ire non finit : tunc finit, quando gratis per
theatrorum redemptores licet spectare Cum lega-
tus peregre proficiscitur, relicto domi viatico,
quod publice accepit, a legationis sociis mutuo
rogabit. Moris etiam habet, famulum, itineris co-
mitem, onerare quidem sarcinis supra modum,
victum vero ei suppeditare anguste nimis, & infra
modum. Lautia si cum aliis acceperit, suam por-
tionem petet, vt eam statim vendat. In balneis la-
uans, puerulo adpellato, Nam hercule tu, inquit,

ἔλαιον ἐπείω, τῷ παιδαρίῳ τῷ ἄλλοτριῷ ἀλεί-
 Φεσθαί. Καὶ τῶν ἐυρισκομένων χαλκῶν ἐν ταῖς
 ὁδοῖς πρὸς τῶν οἰκετῶν, δεινὸς ἀπαιτῆσαι τὸ
 μέρος, κοινὸν εἶναι φήσας τὸν Ἑρμῆν. Τὰ δὲ
 δῆτοιαῦτα Φειδωνίῳ μέτρῳ τὸν πύνδακα ἐγ-
 κεκρωσμένα μετρεῖν αὐτὸς τοῖς ἐνδοντὰ ἐπιτή-
 δεια, σφύδρα ἀποψῶν. Ὑποπρίασθαί φησι
 ἐπιλαβὼν ἀποδόσθαί. Ἀμέλει δὲ καὶ χρέος
 ἀποδιδὸς τριάκοντα μνῶν, ἔλαττον τέτρασι
 δραχμαῖς ἀποδιδόναι καὶ φραίτορας ἐσιῶν, αἰ-
 τεῖν ταῖς αὐτῆ παισὶν ἐκ τῆ κοινῆ ἕψον· τὰ δὲ
 καταλειπόμενα ἀπὸ τῆς τραπέζης ἡμίση τῶν
 ραφανίδων ἀπογρᾶφεσθαί, ἵνα οἱ διακονῶντες
 παῖδες μὴ λάβωσιν.

oleum nimis rancidum mercatus es: & simul
 alieno se inungit. Quod si quos pueri nummos
 aereos, ut fit, in via repererint, partem inde sibi
 poscet, illud usurpans: Mercurium esse commu-
 nem. Eiusdem hominis sunt haec quoque: Phi-
 donia mensura si quid metiatur, eam adhibet, cu-
 ius sit fundum collisum, & introrsus adactum:
 domesticis suis demensum ipse perquam studio-
 se radens metitur. Et si triginta minas solvere
 habeat, ut quatuor tamen drachmae de solido de-
 siderentur, operam dabit: quando etiam tribules
 conuinio accipit, solet pueris suis obsonia e
 communi postulare: dimidiatos vero raphanos,
 si qui forte de mensa tollantur, annotat, ne eos
 pueri ministrantes capiant.

IB. ΠΕΡΙ

IB.

ΠΕΡΙ ΑΚΑΙΡΙΑΣ.

Η μὲν ἐν ἀκαιρία, ἔστιν ἐπίτευξις λυπῆσα
 τῶς ἐντυγχάνοντας. Ὁ δὲ ἀκαιρος, τοιῶ-
 τός τις, οἷος ἀσχολημένῳ προσελθὼν ἀνακοι-
 νῆσθαι καὶ πρὸς τὴν αὐτῆ ἔρωμένην κωμάζειν
 πυρέτθισαν. Καὶ δίκην ἀφληκότα ἐγγύης
 προσελθὼν, κελεύσασα αὐτὸν ἀναδέξασθαι. Καὶ
 μαρτυρήσων παρεῖναι, τῶ πρᾶγματος ἤδη κε-
 κριμένε. Καὶ κεκλημένος εἰς γάμους, τῶ γυ-
 ναικεῖε γένεσ καταγορεῖν. Καὶ ἐκ μακρᾶς ὁδῶ
 ἦκοντας ἄρτι, παρακαλεῖν εἰς περίπατον. Δει-
 νὸς δὲ ἢ προσάγειν ἀνήτην πλείω δίδοντα ἤδη

XII.

DE INTEMPESTIVITATE, siue
 INSCITIA TEMPORIS.

Intempestiuitas est congressio molesta iis, qui-
 buscum congregiaris. Homo autem intem-
 pestius is est, qui, ad amicum occupatum acce-
 dens, velit, re communicata, cum illo delibera-
 re: quique ad amicam suam, febris laborantem,
 veniat comissatum. Solet etiam eum, qui iam
 ante fuerit ex sponso condemnatus, adire, rogans,
 ut pro se quoque intercedere velit. Et ad dicen-
 dum testimonium tunc venit, quum res est iu-
 dicata. Ad nuptias vocatus, in mulierum genus
 inuehitur. Eos, qui e longinquo itinere modo
 aduenerint, ad deambulandum secum inuitat.
 Re iam vendita, emtorem adducit, qui pluris

πεπρακότι. Καὶ ἀκηκόοντας, καὶ μεμαθηκό-
 τας ἀνίστασθαι ἐξ ἀρχῆς διδάσκων. Καὶ πρό-
 θυμος δὲ ἐπιμεληθῆναι, ἀ μὴ βέλεται τις γε-
 νῆσθαι, αἰσχύνεται δὲ ἀπείρασθαι. Καὶ
 θύοντας, καὶ ἀναλίσκοντας ἤκειν τόμον ἀπαι-
 τήσων. Καὶ μασιγασμένους οἰκέτας παρεσῶς, δι-
 ηγεῖσθαι, ὅτι ἢ αὐτῷ ποτε παῖς ἔτω πληγὰς
 λαβὼν ἀπήγξατο. Καὶ παρῶν διαίτη, συγ-
 κρέειν, ἀμφοτέρων βελομένων διαλύεσθαι. Καὶ
 ὀρχησόμενος ἀψασθαι ἐταίρους πηδῆπω μεθύον-
 τος.

fit emturus Saepe etiam e medio hominum sibi
 adfidentium surgit, vt rem illis, orfus a capite, ex-
 ponat, quam omnes iam audiuerint, ac pernorint.
 Et quae nollet quidem aliquis, sed denegare ta-
 men erubescit, ad illa curanda promptus est. Ad
 eos, qui sacra faciunt, & epulas concelebrant, ac-
 cedit, vt aliquam inde partem auferat. Quod si,
 praesente eo, famulus caedatur; sibi quoque pue-
 rum aliquando fuisse, narrabit, qui, similiter virgis
 caesus, se suspenderit. Item captus arbiter, duos
 litigantes, quorum vterque rem transigi optat,
 inter se committet. Denique saltaturus, focium
 manu prehendit, qui nondum sit vino madi-
 dus.

II.

ΠΕΡΙ ΠΕΡΙΕΡΓΙΑΣ.

Αμέλει περιεργία δόξειεν εἶναι προσποιήσις
 τις λόγων καὶ πράξεων μετ' εὐνοίας. Ὁ δὲ
 περιεργος, τοιοῦτός τις, οἷος ἐπαγγέλλεσθαι
 ἀνάσας ἂ μὴ δύνησεται. Καὶ ὁμολογεμένοι τῷ
 πράγματος δίκαις εἶναι, ἐν τιναῖς ἐλεγχθῆ-
 ναι. Καὶ πλείω δὲ ἐπανάγκασαι τὸν παῖδα
 κερᾶσαι, ἢ ὅσα δύνανται οἱ παρόντες ἐκπιεῖν.
 Καὶ διείργειν τὸς μαχομένους, ἢ ὅς ἐγνώσκει.
 Ἀτραπῆ ἠγήσασθαι, εἴτα μὴ δύνασθαι εὐρεῖν
 ἔ πορεύεται. Καὶ τὸν στρατηγὸν προσελθὼν
 ἐρωτῆσαι, πότε μέλλει παρατάττεσθαι, καὶ

XIII.

DE SEDVLITATE INEPTA.

Περιεργία (quam liceat sedulitatem ineptam dicere) est dictorum factorumque simulatio, cum significatione beneuolentiae. Mores eiusmodi hominis ita sunt. Facile furgens e medio, in se recipit, quibus praestandis par non sit. Rem, quae omnium confessione iusta est, pluribus verbis, in aliquo inhaerens, docere instituit, nullo modo posse argui. Puerum vini amplius miscere cogit, quam quantum omnes, qui adsunt, conuiuiae, queant ebibere. Contendentes pugnantisque inuicem instigat. Solet etiam viam praecire, quam ignoret ipse: cuius quidem exitum mox inuenire nequeat: & ad ductorem exercitus accedens, rogare, ecquando sit aciem ad dimicandum instructurus: nec non

τί μετὰ τὴν ἄστυον παραγγέλλει. Καὶ προσ-
 ελθὼν τῷ πατρὶ εἶπεῖν, ὅτι ἡ μήτηρ ἤδη κα-
 θεύδει ἐν τῷ δωματίῳ. Καὶ, ἀπαγορεύοντος
 τῷ ἰατρῷ, ὅπως μὴ δώσει οἶνον τῷ μαλακίζο-
 μένῳ, φήσας, βέλεσθαι διάπειραν λαμβάνειν
 εὐτρεπίσαι τὸν κακῶς ἔχοντα. Καὶ γυναῖκός
 δὲ τελευτησάσης, ἐπιγράψαι ἐπὶ τὸ μνήμα, τῷ
 τε ἀνδρὸς αὐτῆς, καὶ τῷ πατρὸς, καὶ τῆς μητρὸς,
 καὶ αὐτῆς τῆς γυναῖκός τῆνομα, καὶ ποταπὴ
 ἐστὶ καὶ προσεπιγράψαι, ὅτι ἔτοι πάντες χρε-
 σοὶ ἦσαν. Καὶ ὀμνύει μέλλων, εἶπεῖν πρὸς
 τὲς περιεστηκότας, ὅτι καὶ πρότερον πολλαίς
 ὀμώμοκα.

quid in perendinum diem imperet : et ad patrem
 veniens, En, inquit, mater in cubiculo iam
 dormit. Ac quum vini vsu aegroti medicus
 interdixerit, solet hic illum, quasi periculi faci-
 endi caussa, ad bibendum componere. Quod
 si vxor obierit, monumento eius & mariti, &
 patris, & matris, nomina inscribet, itemque cuias
 ipsa sit : tum hoc elogium insuper adiiciet, SING-
 VLARI OMNES ISTI PROBITA-
 TE ERANT. Idem, si ad iusiurandum adi-
 gatur, conuersus ad circumstantem turbam, Ego
 vero, inquit, iam ante saepius iuraui.

ΙΔ. ΠΕΡΙ

ΙΑ.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑΣ.

Εστι δὲ ἡ ἀναίσθησία, ὡς ὄρω εἰπεῖν, βρα-
δυτῆς ψυχῆς ἐν λόγοις καὶ πράξεσιν. Ὁ δὲ
ἀναίσθητος, τοῖστί τις, οἷος λογισάμενος ταῖς
ψήφοις, καὶ κεφάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷ τὸν
παρακαθήμενον. τί γίνεται; καὶ δίκην φεύγων,
καὶ ταύτην εἰσιέναι μέλλων, ἐπιλαθόμενος εἰς
ἀγρὸν πορεύεσθαι. Καὶ θεωρῶν ἐν τῷ θεάτρῳ,
μόνος καταλείπεσθαι καθεύδων. Καὶ πολλὰ
φαγῶν καὶ τῆς νυκτὸς, ἐπὶ δάκον ἀνισάμενος,
ὑπὸ κινὸς τῆς τῆς γείτονος διχθῆναι. Καὶ λα-
βῶν ἢ ἀποδοῖς αὐτὸς, τῆτο ζητεῖν, ἢ μὴ δύνα-
σθαι εὐρεῖν. Καὶ ἀπαγγέλλοντός τινος αὐτῷ,

XIV.

DE STUPIDITATE.

Stupiditatem quoque definire possis, ut sit animi
starditas, seu dicendum, seu faciendum sit ali-
quid. Stupidus vero is est, qui sedens ad calculos,
postquam rationes putauit, & summam subduxit,
roget eum, qui sibi adfidet, Summa quanta est? Ac
quum ei litem aliquis intenderit, ubi ad diem il-
lum ventum est, quo disceptari caussa debet, eius
oblitus, in agrum proficiscitur. Saepe etiam se-
dens in theatro, ad spectandum, discedentibus
aliis, somno obrutus, ibi relinquitur. Idem, quum
se cibus ingurgitarit, noctu surgens, ut ad fel-
las eat, in vicini canem incidit, a quo mordetur.
Idem, quod acceperit ipse ac reconderit, id i-
psum quaerere solet, reperire autem non potest.

ὅτι τετελεύτηκέτις αὐτῆ τῶν φίλων, ἢ α παρα-
 γένηται, σκυθρωπάσας, ἢ δακρύσας, εἰπεῖν,
 Ἄ γὰρ ἤ τύχη. Δεινὸς δὲ καὶ, ἀπολαμβάνων
 ἀργύριον ὀφειλόμενον, μάρτυρας παραλαβεῖν.
 Καὶ χειμῶνος ὄντος, μάχεσθαι τῶ παιδί, ὅτι
 σικυὸς ἐκ ἠγόρασε. Καὶ τὰ παιδιά ἑαυτῆ
 παλαίειν ἀναγκάζων, καὶ τροχάζειν, καὶ εἰς
 κόπτες ἐμβάλλειν. Καὶ ἐν ἀργῶ αὐτοῖς Φακῆν
 ἔψων, δις ἄλας εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλὼν, ἄ-
 βρωτον ποιῆσαι. Καὶ, ὄντος τῆ Διὸς, εἰπεῖν,
 Ἡ δύ' γε τῶν ἄστρον νομίζει, ὅτι δὴ καὶ οἱ ἄλλοι
 λέγουσι πίσησ. Καὶ λέγοντός τινος, πός τις οἶσι
 κατὰ τὰς Ἡρίας πύλας ἐξενηνέχθαι νεκρός;
 πρὸς τῆτον εἰπεῖν, Ὅσοι ἐμοὶ ἢ σοὶ γένοιντο.

Quumque nunciatur illi, obiisse aliquem ex fami-
 liaribus ipsius, ut veniat exequias, tum ille, vultu
 ad moestitiam composito, lacrymas etiam fun-
 dens, Bene, inquit, eueniat. Debitas autem pe-
 cunias recipiens, testes sibi adsciscit: & vigente
 hieme, cum famulo, quod cucumeres non eme-
 rit, iurgatur. Puerulos quin etiam suos, ut lucra se
 exerceant, cursu contendunt, usque ad fatigatio-
 nem cogere solet. In agro, lentem ipse coquens,
 sale bis in ollam iniecto, ut mandi nequeat, effi-
 cit. Cumque a Ioue pluit, Sane quam, inquit,
 siderum aqua suavis mihi videtur. . . . . Ro-
 gatus ab aliquo, Ecquot putet Sacra porta elatos
 mortuos? Quot utinam, respondens, ait, ego &
 tu haberemus.

IE.

ΠΕΡΙ ΑΥΘΑΔΕΙΑΣ.

Η δὲ αὐθάδεια, ἔστιν ἀπήγεια ἰμιλίας ἐν λό-
γοις. Ὁ δὲ αὐθάδης, τοιῶτός τις, οἷος
ἔρωτηθεῖς, Ὁ δεῖνά πᾶ ἔστιν; εἰπεῖν, Πράγματά
μοι μὴ πάρεχε. Καὶ προσαγορευθεῖς, μὴ ἀν-
τιπροσειπεῖν. Πωλῶν τι, μὴ λέγειν τοῖς ὠνεμέ-
νοις, πόσε ἀν ἀπόδοῖτο, ἀλλ' ἐρωτᾶν τί ἐυρί-
σκει, Καὶ τοῖς τιμῶσι, καὶ πέμπουσιν εἰς τὰς
ἐορτάς, εἰπεῖν, ὅτι ἐκ ἀν γένοιτο δίδόμενα. Καὶ
ἐκ ἔχων συγγνώμην, ἔτε τῷ ἀπώσαντι αὐτὸν
ἀκισίως, ἔτε τῷ ὄσαντι, ἔτε τῷ ἐμβάντι.

XV.

DE CONTUMACIA siue FEROCITATE.

Contumacia est verborum in congressionibus
& vitae quotidianae vsu duritas. Homo con-
tumax ita est comparatus, vt, si quis ex ipso sci-
fcitetur, Vbi est ille? respondeat, Ne sis mihi mo-
lestus. Salutatus, salutare inuicem negligit. Cum-
que aliquid vendit, indicare quidem merces suas,
interrogatus: Quanti? non dignatur: verum ipse
potius emtorem interrogat, Ecquid inueniat da-
mnandum? Religiosis quoque hominibus, & qui
ad festa solemnia diis dona mittunt, dicere solet,
minime gratis datum ipsis iri, *si quid diuino acce-
perint munere*. Si quis illum, vel inuitus, aut expu-
lerit, aut pepulerit, aut pede presserit, non est ex-

Καὶ Φίλων δὲ ἔρανον κελεύσαντι εἰσενεγκεῖν, εἰ-
 πῶν, ὅτι ἐκ ἀνδοῆς, ὕπερον ἦκειν Φέρον, καὶ λέ-
 γειν ὅτι ἀπέλλυσεν καὶ τῆτο τὸ ἀργύριον. Καὶ
 προσπλάσσει ἐν τῇ οἴῳ, δεινὸς καταράσασθαι
 τῷ λίθῳ. Καὶ ἀνομείναι ἐκ ἀν ὑπομείναι πο-
 λὺν χρόνον ἐδέεα. Καὶ ἔτε ἄσάι, ἔτε ῥῆσιν
 εἰπεῖν, ἔτε ὀρχήσασθαι ἀν ἐθελήσαι. Δεινὸς
 δὲ καὶ τοῖς θεοῖς μὴ ἐπεύχεσθαι.

I5.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑΣ.

AΜέλει ἢ δευσδαίμονια δοῦσιεν εἶναι δευλεῖα
 πρὸς τὸ δαιμόνιον. Ὁ δὲ δευσδαίμων, τοῖς
 τὸς τῖς, οἷος ἀπονιψάμενος τὰς χεῖρας, καὶ
 περιῤῥανάμενος ἀπὸ ἰερῶ, δάφνης εἰς τὸ σῶμα
 λαβῶν, ἔτω τὴν ἡμέραν περιπατεῖν. Καὶ τὴν
 orabilis. Et cum amico dixerit, collationem pe-
 cuniae ab ipso petenti, nihil se daturum, postea
 ipse ultro adferet, dicetque velle se hanc quoque
 pecuniam perdere. In via, si ad lapidem offende-
 rit, maledicet illi. Et, ut aliquando subsistat, alicu-
 ius expectandi causa: nunquam tamen diutius
 cuiquam praestolabitur. Idem, ut cantet in conui-
 viis, aut vice sua recitet, aut saltet, adduci non po-
 test. Postremo diis ipsis vota facere non curat.

XVI.

DE SUPERSTITIONE.

Superstitionem sane definire possumus, meti-
 culosum erga numen adfectum. Superstitionis
 vero is est, qui elotis manibus, & aqua lustrali
 adsperfus e templo, folium lauri ore prehen-
 sum tenens, integrum diem ita ambulet. Si

ιδόν

ὄδῳ εἰάν παραδράμη γαλή, μὴ πρότερον πορευ-
θῆναι, ἕως διεξέλθῃ τις, ἢ λίθους τρεῖς ὑπὲρ
τῆς ἰσῆ διαλάβῃ. Καὶ εἰάν ἴδῃ ὄφιν ἐν τῇ οἰκίᾳ,
ἱερὸν ἐν ταῦθα ἰδρύσασθαι. Καὶ τῶν λιπαρῶν
λίθων τῶν ἐν ταῖς τριόδοις, παριῶν ἐκ τῆς λη-
κύθου ἔλαιον καταχεῖν καὶ ἐπὶ γόνατα πεσῶν,
καὶ προσκυνήσας, ἀπαλλάττεσθαι. Καὶ εἰάν
μῦς θύλακον ἀλφίτων διαφάγῃ, πρὸς τὸν ἐξη-
γητὴν ἐλθῶν, ἐρωτᾶν τι χεὶρ ποιεῖν. Καὶ εἰάν
ἀποκρίνηται αὐτῷ ἐκδῶναι τῷ σκυλιόδῳ ψῆ, ἀπορ-
ξάψαι, μὴ προσέχων τέτοις, ἀλλ' ἀποτραπεῖς
ἐκδύσασθαι. Καὶ πυκνά δὲ τὴν οἰκίαν καθα-
ριεῖν καὶ ἔτε ἐπιβῆναι μνήματι, ἔτε ἐπὶ νεκρὸν
ἐλθεῖν, ἔτε ἐπὶ λέχει. Καὶ ὅτ' αὖ ἐν ὑπνίον ἴδῃ,

viam mustela, eo ingrediente, transcurrerit, non
ante progredietur, quam alius prior transierit, aut
ipse tres lapides trans viam miserit. Serpentes si
viderit in aedibus, sacellum eo loco exstruct. La-
pides vnctos, qui sunt in triuiis, solet oleo ex am-
pulla perfundere, nec prius discedere, quam, po-
sito genu, eos fuerit veneratus. Quod si mus forte
farinae follem arrosferit, adit ad interpretem, &
quid facto sit opus? eum percontatur: qui si re-
spondeat, cerdoni nimirum tradendum esse illum
follem, vt farciatur: supersticiosus iste, neglecto
arioli responso, religioni rem habens, exinani-
tum sacco a se amolietur. Solet etiam domum
crebro purificare: sepulcrum nullum insistere; ad
defunctorum iusta nullus accedere; neque item
ad vllam vnquam puerperam. Informnium por-

πορεύ-

πορεύεσθαι πρὸς τὰς οἰκειότητας, πρὸς τὰς
 μάντις, πρὸς τὰς ὀρνιθοσκοπίας, ἐρωτήσων τινα
 θεῶν, ἢ θεῶν προσεύχεσθαι δεῖ. Καὶ τελεσθη-
 σάμενος, πρὸς τὰς Ὀρφεοτελεσῆς κατὰ μῆνα
 πορεύεσθαι μετὰ τῆς γυναίκος· εἰ δὲ μὴ σχο-
 λάζη γυνή μετὰ τῆς τίτθης, καὶ τῶν παιδίων.
 Καὶ ἐπὶ ταῖς τριόδοις ἀπελθὼν κατὰ κεφαλῆς
 λῦσασθαι καὶ ἱερείας καλέσας, σκύλην ἢ
 σκύλακι κελεύσασθαι αὐτὸν περικαθῆναι. Μαινό-
 μενὸν τε ἰδὼν ἢ ἐπιληπτικόν, φρίζας εἰς κόλπον
 πλίσσαι.

ro si viderit, pergere ille ad somniorum interpre-
 tes, ad diuinos, ad augures, sciscitaturus, cui deo,
 cui deae vota sint facienda. Et vt sacris initietur,
 ad Orpheotelestas quot mensibus cum vxore; aut
 si vxori non vacet, cum nutrice & filiolis suis itat.
 Praeterea in compitis, ante quam inde discedat,
 aqua in caput adspersa, se lustrat: Piatricibus quin
 etiam adscitis, iubet se squillae, aut catuli circum-
 latione purgari. Quod si quem mente captum,
 aut comitalem viderit, solet inhorrescens in si-
 num sibi despuere.

IZ.

ΠΕΡΙ ΜΕΜΨΙΜΟΙΡΙΑΣ.

ΕΣΤΙ δὲ ἡ μεμψιμοιρία ἐπιτίμησις παρὰ τὸ προσήκον δεδομένη. Ὁ δὲ μεμψιμοιρος, τοῖος δὲ τις, οἷος, ἀποσεύλαντος μερίδα τῆ Φίλσ, εἰπεῖν πρὸς τὸν φέροντα, Ἐφθόγησάς μοι τῆ ζωμῆ, καὶ τῆ οἰναρίε, ἐκ ἐπὶ δεῖπνον καλέσας. Καὶ ὑπὸ τῆς ἐταίρας καταφιλέμενος, εἰπεῖν, Θαυμάζω, εἰ σὺ καὶ ἀπὸ ψυχῆς με φιλεῖς. Καὶ τῶ Διὶ ἀγανακτεῖν, ἔ διότι νεῖ, ἀλλὰ διότι ὕπερον. Καὶ εὐρών τι καὶ ἐν τῇ ὁδῶ βελάντιον, εἰπεῖν, Ἄλλ' ἔ θησαυρὸν εὐρήκα ἐδέποτε. Καὶ πριάμενος ἀνδράποδον ἄξιον, ἢ πολλὰ δεηθεῖς τῆ πωλῆντος, Θαυμάζω, εἰπεῖν,

XVII.

DE QUERELA sive INIQUA QUERELITATE.

Querela iniqua est expostulatio nullo iure facta. Homini autem queruli mores istiusmodi sunt, ut, si ad eum amicus portionem aliquam e conuiuio miserit, dicat ei, qui adferat: Hoc illud est, quod ego ad coenam non sum vocatus: inuidisti nimirum mihi iusculum, & villum tuum. Et cum illum amica etiam & etiam suauiat, Miror, inquit, si tu ex animo ista mihi des basia. Ioni succenset, non modo si non pluat, sed etiam si ferius. Cumque in via crumenam inuenit, Ego vero, ait, thesaurum nullus unquam reperi. Similiter, quum paruo mancipium emerit, utpote exorato multis precibus venditore, Mirum sane, in-

ἔτι

ὅτι ὑγιὲς ἔτω ἀξίον εὐώνημα. Καὶ πρὸς τὸν εὐ-
 αγγελιζόμενον, Ἰός σοι γέγονεν, εἰπεῖν, Ὅτι
 ἂν προσθῆς, καὶ τῆς εἰσίας τὸ ἡμῖσι ἀπεσιν,
 ἀληθῆ ἔρεῖς. Καὶ διηηννικήσας καὶ λαβῶν
 πάσας τὰς ψήφους, ἐγκαλεῖν τῷ γράψαντι τὸν
 λόγον, ὡς πολλὰ παραλελοιπότι τῶν δικαίων.
 Καὶ ἐράνε εἰσενεχθέντος παρὰ τῶν φίλων, καὶ
 φήσαντός τινος, Ἰλαρὸς ἔσω· καὶ πῶς, εἰπεῖν·
 ὅτε δεῖ τὸ ἀργύριον ἀποδῆναι ἐκάσῳ, καὶ χω-
 ρῖς τέτων, χάριν ὀφείλειν ὡς εὐηργετημένον.

quit, si tantulo quicquam emerim, quod sit alicuius pretii. Iam si quis laetum illum nuncium ipsi adferat, Filiolo, inquit, auctus es: Adice, ait ille, Et dimidia bonorum pars tibi periiit, tum, quod res est, dixeris. Idem, postquam in iudicio omnium calculis vicit, nihilominus tamen de eo conqueritur, qui orationem scripsit, quam pro se habuit, ut qui multa ipsius iusta omiserit. Iam si ad subleuandam ipsius egestatem amici pecunias contulerint, & dicat deinde aliquis, Nunc esto hilaris: Quo pacto esse possum? inquiet: cum & singulis sua sit pecunia reddenda: & hoc amplius, gratiae cuique, tanquam pro accepto beneficio, habendae.

IH.

ΠΕΡΙ ΑΠΙΣΤΙΑΣ.

Εστιν ἀμέλει ἀπιστία. ὑπόληψις τις ἀδικίας κατὰ πάντων. Ὁ δὲ ἀπίστος, τοιῶτός τις, οἷος, ἀποσεύλας τὸν παῖδα ὀψωνήσαντα, ἕτερον παῖδα πέμπει πεισόμενον πῶσθ ἐπρίατο. Καὶ φέρων αὐτὸς τὸ ἀργύριον, κατὰ σάδιον ἀριθμῆν, πόσον ἐστὶ. Καὶ τὴν γυναῖκα τὴν αὐτῆ ἐρωτᾶν κατακείμενος, εἰ κέλευσε τὴν κιβωτὸν, καὶ εἰ σσεήμανται τὸ κοιλίεχιον, καὶ εἰ ὁ μοχλὸς εἰς τὴν θύραν τὴν αὐλείαν ἐμβέβληται καὶ εἰ ἀν ἐκείνη Φῆ, μηδὲν ἦτιον αὐτὸς ἀνασᾶς γυμνὸς ἐκ τῶν σρωμάτων, καὶ ἀνυπόδητος, τὸν λύχρον ἄψας, ταῦτα πάντα περιδραμῶν ἐπισκέψα-

XVIII.

DE DIFFIDENTIA.

Diffidentia est, per quam omnes fraudis suspectos habemus. Diffidens autem is est, qui si ad emenda obsonia puerum miserit, alium mox mittat, qui percontetur, quanti emerit. Si ferat ipse pecunias, solet eas singulis stadiis numerare. Cubans in lecto, vxorem interrogat, an capsam bene clauserit: an probe sit arca obfignata: an vestibuli foribus pessulus sit obditus: ac licet adfirmet illa, nihilo tamen fecius, nudus ac discalceatus e lecto surgens, accensa lucerna, obire singula, & inspicere pergit,

σθαι,

σθα, κ' ἔγω μάλισ ὕπνε τυγχάνειν. Καί τες
 ὀφείλοντας αὐτῷ ἀργύριον μετὰ μαρτύρων
 ἀπαιτεῖν τες τόκους, ὅπως μὴ δύναιντο ἕξαρνα
 γενέσθαι. Καί τὸ ἱμάτιον δὲ ἐκδέναι δεινός,
 ἔχ' ὡς βέλτισα ἐργάσεται, ἀλλ' ὅτ' ἀνῆ' ἄξιος
 ἑγγυητὴς τῆ κναφῆως. Καί ὅτ' ἀνῆκη τις αἰ-
 τησόμενος ἐκπώματα, μάλισα μὲν μὴ δῆναι.
 Καί τὸν παῖδα δὲ ἀκολοθεῖντα κελεύειν αὐτῷ
 ὀπισθεν μὴ βαδίζειν, ἀλλ' ἔμπροσθεν, ἵνα
 φυλάτῃται αὐτῷ, μὴ ἐν τῇ ὁδῷ ἀποδράσῃ.
 Καί τοῖς εἰληφόσι τί παρ' αὐτῷ καὶ λέγασθαι,
 Πίσσε, Κατάθε εἰ γὰρ σχολάζω πέμπειν.

ac vix ita tandem somno se dedere. Ad de-
 bitores suos foenus fortis exacturus, cum testi-
 bus accedit; ne inficias videlicet ire possint.
 Vestem poliendam, dealbandamque, non ei dare
 solet, qui fullo fit optimus; sed ei, qui fideiusso-
 rem det idoneum. Quod si quis pocula ab ipso
 commodato roget, solet ille maxime quidem,
 non dare: *aut si quando det, continuo repetere.*
 Puerum a pedibus iubet non a tergo sequi, sed an-
 te se ambulare: ne possit ille, inter eundem, fu-
 gam capeßere, hac ratione cauens. Postremo,
 iis, qui, cum aliquid ab ipso sumserint, dicunt il-
 li: Refer in rationes: Imo, ait, depone: non
 enim vacat, mittere flagitatum.

ΙΘ. ΠΕΡΙ

ΙΘ.

ΠΕΡΙ ΔΥΣΧΕΡΕΙΑΣ.

ΕΣΤΙ δὲ ἡ δυσχέρεια, ἀθεραπευσία σώματος, λύπης παρασκευαστή. Ὁ δὲ δυσχερής, τοιοῦτός τις, ὅς λέπραν ἔχων καὶ ἀλφόν, καὶ τὰς ὄνυχας μεγάλας, περιπατεῖν καὶ Φῆσαι ταῦτα ἐν αὐτῷ συγγενῇ ἀρρώσθηματα, καὶ τὸν πατέρα ἔχειν ἢ τὸν πάππον. Ἀμέλει δὲ δεινὸς καὶ ἔλκη ἔχειν ἐν τοῖς ἀντικνημίοις, καὶ προσπλάισματα ἐν τοῖς δακτύλοις, καὶ ταῦτα μὴ θεραπεῦσαι, ἀλλ' εἶσαι θηριωθῆναι. Καὶ τὰς μασχάλας θηριώδεις καὶ δασείας ἔχειν, ἄχρῃς ἐπὶ πολὺ τῶν πλευρῶν καὶ τὰς ὀδόντας μέλανας καὶ ἐσθιομένους, ὥστε δυσέντευκλος εἶναι

XIX.

DE FOEDITATE.

FOeditas est corporis incuria, & illuuiis hominibus molesta. Homo foedus is est, qui lepra & vitiligine laborans, vnguesque habens praelongos, inter homines versetur: ac dicat, gentiles sibi esse hos morbos; nam & patrem, & auum fuisse eis obnoxios. Solet etiam vlcera in tibiis, & in digitis tubercula habens, nullam iis medicinam facere; sed sinere, donec incurabilia reddantur. Axillas feratum more hirsutas, pilis magnam laterum partem occupantibus, habet. Dentes vero nigros atque exesos, vt molestus sit & in-

D

καὶ

καὶ αἰδήης. Καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐσθίων ἀπομύτ-
 τεσθαι· θύειν ἀρξάμενος, προσλαλεῖν, καὶ
 ἀπορρίπτειν ἀπὸ τοῦ σώματος· ἅμα πιεῖν, προσ-
 ερυγγάνειν· ἐλαίῳ σαπρῶ ἐν βαλανείῳ χρεῖ-
 σθαι· ἱμάτιον κηλίδων μεσὸν ἀναβαλόμενος,
 εἰς ἀγορὰν ἐξελθεῖν. Καὶ εἰς ἱερνιδουσίπυ τῆς
 μητρὸς ἐξελεύσεως, βλασφημῆσαι καὶ εὐχο-
 μένων, καὶ σπενδόντων ἐκβαλεῖν τὸ ποτήριον,
 καὶ γελάσαι, ὡς τεράσιόν τι πεποιηκός. Καὶ
 αὐλόμενος δὲ κροτήσας τὰς χερεὶ μόνος τῶν
 ἄλλων, καὶ συντερετίζειν· καὶ ἐπιτιμᾶν τῇ
 αὐλητρίδι μὴ ταχὺ παυσαμένη· καὶ ἀποπί-
 σαι δὲ βεβλόμενος ὑπὲρ τῆς τραπέζης, προσ-
 πύσαι τῷ οἰνοχόῳ.

suavis cum eo congressus. Eidem haec quoque
 conueniunt: nares inter comedendum mungere:
 & quum edere inceperit, colloqui: & ex ore quaedam
 emittere: inter bibendum eructare: oleo in
 balneis vti rancido: idemque in forum, veste
 amictus, quae fit maculis inquinata, prodibit.
 Quumque ad aruspicem mater exierit, lingua in-
 terea non fauere, neque a malis verbis se absti-
 nere, moris habet. Saepe etiam, dum vota liba-
 tionesque fiunt, pateram sibi e manibus elabi fi-
 nit, & simul risum tollit, quasi aliquid fecerit
 portentosum. Tibicines si audiat, vnus inter
 omnes manibus plaudere, atque eorum etiam
 modulos inepta imitatione effingere: dein tibi-
 cinam, quod cito finem non fecerit, increpare:
 & dum vltra mensam vult exspuere, eum, qui
 pocula in conuiuio ministrat, conspuat.

K. ΠΕΡΙ

K.

ΠΕΡΙ ΑΗΔΙΑΣ.

ΕΣΤΙ δὲ αἰδία, ὡς ὄρω περιλαβεῖν, ἐντευξίς
λύπης ποιητικῆ ἀνευ βλάβης. Ὁ δὲ αἰδήσ,
τοιῦτός τις, οἷος ἐγείρειν ἄρτι καθεύδοντα, εἰσ-
ελθῶν, ἵνα αὐτῷ λαλήῃ· καὶ ἀνάγεσθαι δὴ
μέλλοντας κωλύειν, καὶ προσελθῶν, δεῖσθαι
ἐπισχεῖν ἕως ἀν περιπατήσῃ. Καὶ τὸ παιδίον
τῆς τίτθης ἀφελόμενος, μασσώμενος σιτίζειν
αὐτός, καὶ ὑποκορίζεσθαι ποππύζων. Καὶ
ἐσθίων ἅμα διηγέσθαι, ὡς ἐλλέβορον πιῶν, ἀνω
καὶ κάτω καθαρεύειν, καὶ ζωμῆ τῆ παρακει-
μένη, ἐν τοῖς ὑποχωρήμασιν αὐτῷ μελαντέρω
ἢ χολή. Καὶ ἐρωτῆσαι δὲ δευὸς ἐναντίον τῶν

XX.

DE INSVAVITATE, siue TAEDIO.

Taedium, si definire velis, est molestus absque
damno congressus. Homo taediosus est, qui
vix incipientem dormire excitet, ingressus, vt
cum eo colloquatur: & qui ad eum accedens, qui
inibi est, vt nauim soluat, moram ei adferat, & ex-
spectare iubeat, donec aliquot secum spatia con-
fecerit. Infantem etiam puerum nutrici suae adi-
mens, ipse mansum ei cibum in os inferet, & blan-
dule compellans, poppyinis permulcebit. In-
ter edendum narrat, se, helleboro accepto, quae
in visceribus haerent, eiecisse deiecisseque: tum
addit, in effusis bilem fuisse, iure adposito magis
atram. A matre, praesentibus amicis & familia-

D 2

οἰκείων,

οικείων. Ποία ἡμέρα με ἔτικτες; καὶ ὅτι ψυχρὸν ὕδωρ ἐστὶ παρ' αὐτῶ λακκῶν· καὶ ὡς κῆπος λάχανα πολλὰ ἔχων καὶ ἀπαλά· καὶ ὅτι ἡ οἰκία αὐτῆ πανδοχεῖόν ἐστι. Καὶ ξενίζων δὲ δεῖξαι τὸν παράσιτον αὐτῆ ποῖός τις· καὶ παρακαλῶν δὲ ἐπὶ τῆ ποτηρίῃ, ὅτι τέρψον τὲς παρόντας.

ΚΑ.

ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΟΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ.

Η δὲ μικροφιλοτιμία δόξειεν εἶναι ὄρεξις τιμῆς ἀνελεύθερος. Ὁ δὲ μικροφιλότιμος, τοῖς τίς τις, οἷος σπερδάσαι, ἐπὶ δεῖπνον κληθεὶς, παρ' αὐτὸν τὸν καλέσαντα κατακείμενος δει-
ribus, quaerere amat, Ecqua me die, mater, peperisti? Aquam, ait, sibi esse in cisterna frigidam: olera in horto multa & tenera: domum suam hospitibus ita patere, quasi esset publicum diuerforium. Et quum peregrinos hospitio excipit, parasitum suum producit, ut videant illi, qualis sit: atque in conuiuio ad ipsum conuersus, Heus tu, parasite, inquit, ut iis, qui hic adsunt, sis oblectamento.

XXI.

DE SORDIDA ET FRIVOLA LAVDIS
CVPIDINE.

Μικροφιλοτιμία, quam possis Latine dicere ineptam, ac circa res paruas versantem ambitionem; ea est honorum ac gloriae cupido illiberalis. Homo vero inepte ambitiosus is est, qui ad coenam vocatus, conuiuatori ipsi studeat adsi-

πνήσαι.

πνῆσαι. Καὶ τὸν υἱὸν ἀποκείραι ἀπαγαγὼν εἰς
 Δελφός· καὶ ἐπιμεληθῆναι δὲ ὅπως αὐτῷ ὁ
 ἀκόλῃστος Ἰθίοψ ἔσαι· ἢ ἀποδὲς μνᾶν ἀργυ-
 ρίς, καινὸν ποιῆσαι ἀποδῆσαι. Καὶ βῆν θύσας,
 τὸ προμετωπίδιον ἀπαντικρὺ τῆς εἰσόδου προ-
 πατῆρα λεῦσαι, ζέμμασι μεγάλοις περιθήσας,
 ὅπως οἱ εἰσιόντες ἴδωσιν, ὅτι βῆν ἐθύσε. Καὶ
 πομπεύσας δὲ μετὰ τῶν ἵππέων, τὰ μὲν ἄλλα
 πάντα ἀποδῆσαι τῷ παιδί· ἀπενεγκεῖν οἴκαδε,
 ἀναβαλλόμενος δὲ θοιμάτιον εἰς τὴν ἀγορὰν
 περιπατεῖν. Καὶ κυναεῖς δὲ τελευτήσαντος,
 αὐτῷ μνήμα ποιῆσαι, καὶ σπηλίδιον ποιήσας,
 ἐπιγράψαι, ΚΛΑΔΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ.
 Καὶ ἀναθεῖς δακτύλιον χαλκῆν τῷ Ἀσκληπιῷ,

dere. Qui filium Delphos abducat, vbi comam
 ponat, qui operam det, vt pedissequum habeat,
 genere Æthiopem, qui etiam, si minam argenti
 velit soluere, laboret, vt reddat in aspero. Et si bo-
 uem sacrificarit, solet anteriorem capitis eius par-
 tem magnis redimitam fertis, pro foribus, in ipso
 introitu, figere; vt intelligant, quicumque ingre-
 dientur, esse ab ipso bouem mactatum. Atque
 vbi pompam cum aliis equitibus duxit, reliquis
 omnibus puero traditis, qui ea domum referat,
 ipse trabeatus in forum pergit, & ibi deambulat;
 quumque illi paruulus aliquis canis fuerit mor-
 tuus, monumentum ei faciet, adscriptis etiam in
 columella his verbis: SVRCVLVS MELI-
 TENSIS. Iam cum aereum annulum Aescu-

τῆτον ἐκτρέβειν σεφαναῶν· καὶ ἀλείφεισθαι
 ὁσημέραι. Ἄμελει δὲ καὶ συνδιοικήσασθαι
 παρὰ τῶν πρυτάνεων, ὅπως ἀπαγγέλη τῷ
 δήμῳ τὰ ἱερά· καὶ παρεσκευασμένους λαμπρὸν
 ἱμάτιον, καὶ ἐσεφαναμένους, παρελθὼν εἰπεῖν·
 Ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐθύομεν οἱ πρυτάνεις τὰ
 ἱερά τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ἄξια καὶ καλά, καὶ
 ὑμεῖς δέχεσθε τὰ ἀγαθά. Καὶ ταῦτα ἀπαγγ-
 γείλας, ἀπὼν διηγῆσασθαι οἴκαδε τῇ ἑαυτῆ
 γυναικί, ὡς καὶ ὑπερβολὴν εὐημερεῖ.

Κ Β.

ΠΕΡΙ ΑΝΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Η δὲ ἀνελευθερία, ἔστι περισσὴ τις ἀπὸ φι-
 λοτιμίας δαπάνην ἔχουσα. Ὁ δὲ ἀνελεύ-
 lapio consecrarit, ad pensis subinde nouis coronis,
 totum adteret : atque adeo ipse quotidie unguen-
 tis oblinitur. Sane etiam, quae pertinent ad cu-
 ram magistratus, quos prytaneos vocant, ipse di-
 ligenter curare solet ; quo possit, ubi litatum fu-
 erit, rem populo renuntiare. Itaque candidatus,
 & coronatus in concionem prodit, & inquit : Nos
 prytanei, o Athenienses, Matri Deum sacra rite
 fecimus, & litanimus, vos igitur omnia fausta ex-
 spectate. His ita renunciatis, domum reuertitur:
 deinde uxori narrat, sibi prospere supra modum
 res succedere.

XXII.

DE ILLIBERALITATE.

Illiberalitas est nimius quidam, prae studio
 parcendi fuitibus, gloriae contemptus. Illibera-
 Terros,

Θερός, τοῖς τίς, οἷος νικήσας τραγῶδες, τα-
 νίαν ἀναθεῖναι ξυλίην τῷ Διονύσῳ, ἐπιγρά-
 ψας αὐτῆ τὸ ὄνομα. Καὶ ἐπιδόσεων γνωμένων,
 ἐκ τῆ δῆμος ἀνασῆς, σιωπᾶν, ἢ ἐκ τῆ μέσος ἀπελ-
 θεῖν. Καὶ ἐκδοῦς αὐτῆ θυγατέρα, τῆ μὲν ἱερέε,
 πλὴν τῶν ἱερέων, τὰ κρέα ἀποδίδοσθαι τῆς δὲ
 διακονῆντας ἐν τοῖς γάμοις, οἰκασίτες μισθώ-
 σασθαι. Καὶ τριηραρχῶν, τὰ τῆ κυβερνήτε
 σρώματα ἐπὶ τῆ κατασρώματος ὑποσφεννυ-
 σθαι, τὰ δὲ αὐτῆ ἀποτιθέσθαι. Καὶ ἐξ ἀγορᾶς
 δὲ ὀψωνήσας, τὰ κρέα αὐτὸς φέρειν, καὶ τὰ
 λάχανα ἐν τῷ προκολλπίῳ. Καὶ ἔνδον μένειν ὅτ'
 ἀν' ἐκδοῦ δοιμάτιον ἐκπλῦναι. Καὶ Φίλες ἔρανον

lis autem is est, qui, si e tragico certamine victo-
 riam reportarit, taeniam Libero patri ligneam
 consecret, in qua nomen ipsius sit inscriptum: qui
 etiam, cum necessario Reip. tempore, pecuniae
 a civibus extra ordinem conferuntur, in concio-
 ne surgens, silentio vtatur, aut e medio se prori-
 piat. Filiam suam nuptum collocans, mactatae
 victimae carnes omnes, iis exceptis, ex quibus
 fiunt sacra, vendit: & ad ministrandum in nu-
 ptiis, mercede conductos adhibet, qui, suo quis-
 que cibo, vescantur. Triremi praefectus, quam
 instruxit, gubernatoris stragulis tabulata sternet,
 suis interea uti parcens. E foro, postquam ob-
 sonatus est, rediens, carnes ipse gestat, atque ole-
 ra etiam in sinu. Vestem quando a fordibus pur-
 gandam locavit, domi tantisper se continet.
 Quod si quis amicorum eius, fortuna vsus aduer-

συλλέγοντος, προειδόμενος, ἀποκάμψας ἐκ τῆς
 ὁδῆ, εἰκαδὲ παρευθῆναι. Καὶ μὴ πρίασθαι
 θεραπεύσασθαι, ἀλλὰ μισθῶσθαι εἰς τὰς ἐξόδους.
 Καὶ ἀνασῶς, τὴν οἰκίαν καλῶναι, καὶ τὰς κλί-
 νας ἐκκορῆσαι. Καὶ καθεζόμενος παραστρέψαι
 τὸν τρίβωνα, ὃν αὐτὸς φορεῖ.

ΚΓ.

ΠΕΡΙ ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΣ.

Αμέλει δὲ ἡ ἀλαζονεὶα δοξιεὶν εἶναι προσδοκίαν
 τινῶν ἀγαθῶν, ἐκ ὧν τῶν. Ὅδὲ ἀλαζῶν,
 τοῖς τὸς τις, οἷος ἐν τῷ Δείγματι ἐσηκῶς διη-
 γεῖσθαι ξένοις, ὡς πολλὰ χρήματα αὐτῶν εἶναι
 ἐν τῇ θαλάττῃ καὶ περὶ τῆς ἐργασίας δανει-
 στικῆς διεξιέναι, ἡλίκη, καὶ αὐτὸς ὅσα εἴληφε.

sa, eranum a suis familiaribus exigit, idque ipse
 sciat, deflectens ex itinere, domum tendit. Vxori
 ancillas emit ille quidem nullas; sed, quae in pu-
 blicum prodeuntem comitentur, conducit. Ma-
 ne ubi surrexit, domum ipse mundare, lectosque
 purgare solet. Et sedens, vile, quod gestat, pal-
 lium, inuertere.

XXIII.

DE OSTENTATIONE.

OSTENTATIO dici queat, inanis bo-
 norum quorundam, quae non adsint, praedi-
 catio. Ostentator autem eiusmodi est, qui in Dig-
 mate Piracei stans, peregrinis narret, multam se
 pecuniam traiecitiam habere: & de toto foe-
 nebri quaestu longos sermones habeat, quantus
 illé fit, explicans, & quae lucra inde fecerit.

Καὶ

Καὶ συνοδοιπὸς ἀπολαύσας ἐν τῇ ὁδῷ λέγειν,
ὡς μετὰ Ἀλεξάνδρῳ ἐστρατεύσατο· καὶ ὅσα
λιθοκόλλητα ποτήρια ἐκόμισε· καὶ περὶ τῶν
τεχνιτῶν, τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅτι βελτίους εἰσὶ
τῶν ἐν τῇ Ἑυρώπῃ. ἀμφισβητῆται. Καὶ γράμ-
ματα εἰπεῖν, ὡς πάρεσι παρ' Ἀντιπάτρως, τρί-
τον δὴ λέγοντα παραγενέσθαι αὐτὸν εἰς Μα-
κεδονίαν. Καὶ δίδομένης αὐτῷ ἕξαγαγῆς ξίλων
ἀτελῆς, εἰπεῖν, ὅτι ἀπειρηται, ὅπως μὴ ὑφ'
ἐνὸς συκοφαντηθῆ. Καὶ ἐν τῇ σιτοδείᾳ ὡς
πλείω ἢ πέντε τέλαντα γένοιτο αὐτῷ τὰ ἀνα-
λώματα δίδόντι τοῖς ἀπόροις τῶν πολιτῶν. Καὶ
ἀγνώστων δὲ παρακαθήμενων, κελεύσασθαι θεῖναι
ταῖς ψήφους, καὶ ποσὲν αὐτάς καθ' ἕξακοσίους

Inter eundem, viae comitem nactus, se, sub
Alexandro, in illa nobili expeditione, meru-
isse, narrabit: & quam multa inde gemmata
potoria reportarit: Asiaticos etiam artifices
Europaeis esse praestantiores, dissentientibus
alijs, contendet. Deinde, literas ab Antipa-
tro esse adlatas, memorabit, quae ipsum, vix
duobus comitatum, in Macedoniam venisse,
dicant. Se, cum esset sibi materiae concessa
immunis exportatio, oblato beneficio uti no-
luisse, ut omnes omnium calumnias effugeret.
Eundem se, in caritate annonae, amplius
quinque talenta pauperibus civibus largien-
tem infumisse. Quod si ignotis adfideat, eos
iubebit ponere calculos, & illorum, quibus ali-
quid erogarit, numerum inire: qui, ut sexcenti

κατὰ μίαν καὶ προστιθεὶς πίδακὰ ἐκάστω
 τέτων ὀνόματα, ποιῆσαι δέκα τάλαντα καὶ
 τὴν Φῆσαι εἰσηνηροχέαι εἰς ἐράνας αὐτόν καὶ
 τὰς τριηραρχίας εἰπεῖν, ὅτι ἐτίθησιν, ἐδὲ τὰς
 λειτεργίας, ὅσας λελειτέργηκε. Καὶ προσελ-
 θὼν δ' εἰς τὸς ἵππους τὸς ἀγαθὸς πωλεῖσι,
 προσποιήσασθαι ὀνητιῶν καὶ ἐπὶ τὰς κλίνας
 ἐλθὼν, ἱματισμὸν ζητήσαι εἰς δύο τάλαντα
 καὶ τῷ παιδί μάχεσθαι ἐκ ἔχων χρυσὸν νῦν
 τῷ ἀκολοθεῖν. Καὶ ἐν μισθῷ τὴν οἰκίαν οἰκῶν
 Φῆσαι, ταύτην εἶναι τὴν πατρώαν, πρὸς τὸν
 μὴ εἰδῶτα καὶ ὅτι μέλλει πωλεῖν αὐτήν, διὰ
 τὸ ἐλάττω εἶναι πρὸς τὰς ξενοδοχίας.

reperiantur, calculis sigillatim multiplicatis, probabilibus etiam cuique eorum nominibus additis, efficiet: adeo, ut decem talentorum summa tandem colligatur: quam omnem summam, se inopibus subleuandis impendisse adfirmabit: & tamen, inquit, in hac ratione non duco instructas a me triremes, quibus praefui: & alia, quibus Reip. caussa, sum functus, munia sumtuosa. Idem, ad eos accedens, qui generosos equos vendunt, velle se emere simulat: & in nundinis ad tentoria eorum, qui merces venum exponunt, adpropinquans, vestem sibi ostendi iubet duum talentorum. Puerum, quod se sine auro sequatur, grauitur obiurgat. Denique, in conducto habitans, si cum aliquo sermonem habeat, qui id ignoret, paternas esse has aedes, dicet: quas ipse, quod sint ad hospites excipiendos angustiores, vendere cogitet.

ΚΔ. ΠΕΡΙ

ΚΔ.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΗΦΑΝΙΑΣ.

Ἔστι δὲ ὑπερηφάνια καταφρόνησις τις, πλὴν αὐτῆ, τῶν ἄλλων. Ὅδὲ ὑπερήφανος τοῖος δέ τις, οἷος τῶ σπεύδοντι ἀπὸ δείπνου ἐντεύξεσθαι φάσκειν ἐν τῷ περιπατεῖν. Καὶ εὖ ποιήσας, μεμνησθαι φάσκειν ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ βιάζειν. Καὶ προσελθεῖν πρότερος ἑδενὶ δελῆσαι. Καὶ τὸς πωλῆντάς τι καὶ μεμισθωμένους δεινὸς κελευσάσκειν πρὸς αὐτὸν ἅμ' ἡμέρας. Καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς πορεύομενος, μὴ λαλεῖν τοῖς ἐντυγχάνουσι, κάτω κεκυφώς. Ὅτ' ἂν δὲ αὐτῷ δόξη, ἐσιᾶν τὸς φίλους, αὐτὸς μὴ συνδειπνεῖν, ἀλλὰ τῶν ὑφ' αὐτὸν τιμὴ συντάξαι αὐ-

XXIV.

DE SVPERBIA.

Superbia est, aliorum *omnium*, praeterquam sui, contemptus. Homo superbus talis est. Si quis eum propere *conuentum velit*, a coena se illum conuenturum, dicet, inter ambulandum. Si fuerit de quoquam bene meritus, meminisse *beneficii* etiam in viis iubebit, atque adeo coget. Prior ad quemquam accedere nolet. Eos, qui emunt aliquid ab ipso, vel aliquid rerum illius conduxerunt, iubere non veretur, vt, prima luce, ad se veniant. Dum per vias ingreditur, caput semper demittens, obuiorum neminem adloquitur. Si visum aliquando ei fuerit, amicos conuiuio excipere, ipse cum illis non coenat, sed eorum alicui, quos habet in potestate, vt conuiuiarum *cu-*
τῶν

τῶν ἐπιμελεῖσθαι. Καὶ προαποσέδειν δὲ ἐπὶ
 πορεύεται τὸν ἔρῆντα, ὅτι ἔρχεται. Καὶ ἔτε
 ἐπ' ἀλειφόμενον αὐτὸν ἔτε ἐσθίοντα εἶσαι ἀν
 εἰσελθεῖν. Ἀμέλει δὲ καὶ λογιζόμενος πρὸς
 τινὰ, τῷ παιδί συντάξαι τὰς ψήφους διαθεῖν
 ἢ κεφάλαιον ποιήσαντι, γράψαι αὐτῷ εἰς λό
 γον. Καὶ μὴν ἐπισέλλων μὴ γράψαι, ὅτι χα
 ρίζοιο ἀν μοι, ἀλλ' ὅτι βέλομαι γενέσθαι καὶ,
 ἀπέσειλα πρὸς σε ληψόμενος καὶ, ὅπως ἄλλως
 μὴ ἔσῃ καὶ, τὴν ταχίστην.

ΚΕ.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΛΙΑΣ.

Αμέλει δὲ ἡ δειλία δόξειεν ἀν εἶναι ὑπειξίς τῆς
 ψυχῆς ἔμφοβος. Ὁ δὲ δειλὸς τοιοῦτός τις,

ram habeat, praecipit. Cum ad aliquem visit,
 praemittit, qui dicat, Ille venit. Quando vel
 aliptae dat operam, vel cibum sumit, neminem
 ad se finit introire. Quin etiam, si cum aliquo
 rationes purget, puero imperat, vt calculos traii
 ciat: &, vbi summam fecerit, vt alteri ferat ex
 pensum. In epistolis numquam sic scripserit,
*Feceris mihi rem gratam: Sed, Hoc fieri vo
 lo, &, Misi ad te, qui sumeret. item, Ne aliter
 fiat, vide: &, quam primum.*

XXV.

DE TIMIDITATE.

Enimvero timiditas videri queat, deiectio ani
 mi meticulosa. Homo timidus eiusmodi est:

οἷος

οἷος πλέων, ταῖς ἀκροῖς Φάσκεν ἡμιολίας εἶναι
καὶ κλυδωνίς γενομένης, ἐρωτᾷν. εἴ τις μὴ μεμύ-
ηται τῶν πλέοντων. Καὶ τῷ κυβερνήτῃ ἀνακό-
πιοντος, αἰσθάνεσθαι, εἰ μεσοπορεῖ ἢ, τί δοκεῖ
αὐτῷ τὰ τῷ Θεῷ; καὶ πρὸς τὸν παρακαθή-
μενον λέγειν, ὅτι φοβεῖται ἀπὸ ἐνυπνίς τινός
καὶ ἐκδύς δίδουσι τῷ παιδί τὸν χιτανίσκον· καὶ
δεῖσθαι πρὸς τὴν γῆν προτάγειν αὐτόν. Καὶ
στρατεύομενος δὲ προσκαλεῖν πάντας πρὸς αὐ-
τόν, ἢ πάντας πρῶτον περιῖδειν, ἢ λέγειν ὡς
ἔργον διαγνώσασθαι, πότερον εἰσιν οἱ πολέμιοι.
Καὶ ἀέθων κραυγῆς, ὄρων πίπλοντας, εἰπεῖν
πρὸς τὰς παρεστηκότας, ὅτι τὴν σπαῖδην λα-
βεῖν ὑπὸ τῆς σπερδῆς ἐπελάθεται· καὶ τρέχειν
ὑπὸ τὴν σκηνὴν, τὸν παῖδα ἐκπέμψας, κελύειν

Nauigans dicet, promontoria esse hemiolias na-
ves: Ad minimam fluctuum agitationem, quæret,
sintne, qui nauigant, omnes initiati. Guberna-
torem nauem inhibentem interrogat, an medi-
um cursum teneat nauis; & quid a Deo speret, aut
metuat. Se ex insomnio terreri, narrat adfidenti:
indusium deinde exiit, & puero tradit: *nautas*,
vt se ad terram admoueant, orat. Militiæ vero
folet idem omnes ad se *commilitones* vocare: &
vbi stantes diligenter respexit, Difficile, inquit, est
cognitu, sint hostes, an non. Clamore audito,
& visis, qui caderent, adstantibus dicit, se, prae fe-
stinatione, oblitum esse spatham sumere: & post-
quam in tentorium curriculo se recepit, puerum
πρῆσκο.

προσκοπέσθαι πῶς εἰσιν οἱ πολέμιοι. Καὶ ἀποκρύψας αὐτὴν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, εἶτα διατρέβειν πολὺν χρόνον. Καὶ ἐν τῇ σκηνῇ ὄρων τραυματίαν προσφερόμενον τῶν φίλων, προσδραμεῖν, καὶ διαβρέειν κελεύειν, καὶ τῆτον θεραπεύειν, καὶ περισπογγίζειν, καὶ μύϊας σοθεῖν, καὶ πᾶν μᾶλλον ἢ μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις. Καὶ τῆ σαλπυσθὲ δὲ πολεμικὸν σημήναντος καθήμενος ἐν σκηνῇ. Ἄπασ' ἐς κίρακας, ἐκ ἑάσεις τὸν ἄνθρωπον ὕπνε λαθεῖν πυκνά σημαίνων. Καὶ αἵματος δὲ ἀνάπλεως ἀπὸ τῆ ἀλλοτρίου τραύματος, ἐντυγχάνειν τοῖς ἐκ τῆς μάχης ἐπανιῶσι, καὶ διηγέσθαι ὡς κινδυνεύσας σέσωκε τῶν φίλων καὶ εἰσάγειν πρὸς τὸν κατακείμενον σκεψόμενος τὲς φυλέτας, τὸν δῆμον·

inde mittit, iullum, ubi sint hostes, diligenter speculari. Interea *spatham* sub puluino abscondit: deinde in ea quaerenda longum tempus terit. Tum si vulneratum aliquem in castra ab amicis deferri videat, adcurrit, & habere bonum animum iubet: hunc curat, & faniem spongia effingit, nec non muscas abigit; quiduis denique potius facit, quam ut cum hostibus pugnet. Aeneatore classicum canente, sedens ipse in tentorio, Abi, inquit, in malam rem, hunc hominem somnum capere non finis; qui adeo frequenter signum des. Amat etiam, sanguine de alieno vulnere plenus, ad reversos e pugna accedere, narrans, se, cum suo periculo, unum ex amicis seruasse; ad iacentem etiam tribules, & populares introducit, qui eum visant:

καὶ

καὶ τέτοιον ἅμα ἐκούσω διηγείσθαι, ὡς αὐτὸς
αὐτὸν ταῖς αὐτῆ χερσὶν ἐπὶ σκηπὴν ἐκόμισεν.

Κς.

ΠΕΡΙ ΟΛΙΓΑΡΧΙΑΣ.

Δόξειεν ἂν εἶναι ἡ ὀλιγαρχία, φιλαρχία
τις ἰσχυρῆ κέρδους γλιχομένους. Ὁ δὲ
ὀλιγαρχικὸς τοῖστος, οἷος τῆ δῆμος βελομένους
τινάς τῶ ἀρχοντι ἐπιμελησόμενος πομπῆς
παρελθῶν ἀποφίνας ἔχει. Καὶ τῶν Ὀμήρου
ἐπῶν τέτο ἐν μόνον κατέχειν, ὅτι Οὐκ ἀγαθὸν
πολυκυβερανίη, εἰς κοίρανος ἔσω τῶν δὲ ἄλλων
μηδὲν ἐπίσασθαι. Ἀμέλει δὲ δευὸς τοῖς τοῖστος
τῶν λόγων χερίσασθαι, ὅτι δεῖ ἡμᾶς συνελθόν-

simul horum singulis narrat, se illum suis ipsius
manibus in tentorium portasse.

XXVI.

DE OLIGARCHIA siue MORIBVS
OPTIMATIVM.

Videri possit oligarchia, vehemens esse hono-
rum cupiditas, absque villo lucri studio. Oli-
garchi, siue optimatis, hi sunt mores: Delibe-
rante populo, ecquis magistratui in curatione
pompaie fit comes adliciendus, prodit ipse, & eo
se honore dignum, pronuntiat. Homeri versu-
um tenet solum hunc vnum: *Non multos regnare
bonum est; rex vnicus esto*, aliorum omnium ni-
hil scit. Solet quoque hoc genus sermionibus vti:
Oportet in vnum coacti deliberemus, & turba

τας

τας βελεύσασθαι, καὶ ἐκ τῆ ὄχλου, καὶ τῆς
 ἀγορᾶς ἀπαλλαγῆναι, καὶ παύσασθαι ἀρχαῖς
 πλησιάζειν. Καὶ ἔτι ὑπὸ τινῶν ὑβρίζομενος
 εἶπεν, Οὐ δεῖ αὐτὸς καὶ μὲ τὴν πόλιν αἰεῖν. Καὶ
 μέσον δὲ τῆς ἡμέρας ἔξιόν, καὶ μέσην κερὰν
 κενκαρμένος, καὶ ἀκριβοῦς ἀπανυχισμένος, σοβῆν
 τὲς τοῖστές λέγεις, ἐκ οἰκητέον ἐστὶ τὴν πόλιν
 καὶ ὡς ἐν τοῖς δικαστηρίοις δευρὰ πάσχειν ὑπὸ
 τῶν δικαζομένων καὶ ὡς αἰσχύνεται ἐν τῇ ἐκ-
 κλησίᾳ ὅτ' ἀντίς παρακάθηται αὐτῷ λεπτός
 καὶ αὐχμῶν καὶ ὡς μισητὸν τὸ τῶν δημαγω-
 γῶν γένος τὸ Ἰθηεῖα πρῶτον φήσας τῶν κακῶν
 τῇ πόλει γεγονέναι καὶ τοιαῦτα ἕτερα πρὸς
 τὲς ξείους, καὶ τῶν πολιτῶν τὲς ὁμοιοτρόπους.

hac forensi nos liberemus, aditumque illi ad ma-
 gistratus praecludamus. Si qui illum iniuria ad-
 fecerint, Non possumus, inquit, ego & illi hanc
 urbem incolere. Meridie prodit in publicum,
 tonsurae medio genere detonsus, vnguibusque
 cum cura praecisis, iactans se per forum, aitque,
 Non est habitandum in hac urbe: & sibi in iu-
 diciis plurimum a litigantibus negotii facti:
 item, pudore sibi frontem suffundi, quotiescun-
 que ipsi in concione aliquis adsideat male habi-
 tus, & squalidus: & vniuersum oratorum genus,
 qui in Republ. versantur, odio dignum esse:
 ipsam Theseum, omnium primum auctorem
 horum malorum ciuitati exstitisse: nec non alios
 similes his sermones apud hospites habet, ciui-
 umque illos, qui eandem sectam sequuntur.

KZ. ΠΕΡΙ

KZ.

ΠΕΡΙ ΟΨΙΜΑΘΙΑΣ.

Η δὲ ὀψιμαθία φιλοπονία δόξειεν ἂν εἶναι ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν. Ὁ δὲ ὀψιμαθὴς, τοιοῦτος τις, οἷος ῥήσεις μανθάνειν ἐξήκοντα ἔτη γεγονώς· ταῦτα ἄδων παρά πότον ἐπιλανθάνεσθαι. καὶ παρά τῷ υἷϊ μανθάνειν ἐπὶ τῷ δάρυ καὶ ἐπὶ ἀσπίδα. καὶ εἰς ἀγρὸν, ἐφ' ἵππεσσι ἀλλοτρίοις ὀχόμενος, ἀμα μελετᾷν ἵππάζεσθαι, καὶ πεσὼν τὴν κεφαλὴν κατεαγένας. καὶ μακρὸν ἀνδριάντα παίζειν καὶ πρὸς τὸν ἑαυτῷ

XXVII.

DE INSOLENTIA, siue SERA INSTITVTIONE.

Insoletia est desiderium capiendi cultus melioris, vergente iam aetate. Eiusmodi homini haec conueniunt. Annos sexaginta natus poetarum versus memoriae mandat: hos ad pocula canere incipiens, obliuiscitur. Discit a filio, quomodo fiat in acie conuersio ad dextra, quomodo item ad sinistra. Dum rus pergit, alieno equo vectus, simul *obuios* salutare meditatur, cadens vero caput deturpat. Solet etiam ad statuam ludens, *se exercere*: & cum pedissequo arca

E

ἀκόλῃ

ἀκόλαστον διατοξεύεσθαι, καὶ διακοντίζεσθαι·
καὶ ἅμα μανθάνειν παρ' αὐτῶν, ὡς ἂν καὶ
ἐκεῖς μὴ ἐπισημένους. Καὶ παλαίων ἐν τῷ βα-
λαννείῳ πυκνά τὴν ἕδραν σρέφειν.

ΚΗ.

ΠΕΡΙ ΚΑΚΟΛΟΓΙΑΣ.

ΕΣΤΙ δὲ κακολογία ἀγὼν τῆς ψυχῆς εἰς τὸ
χειρὸν ἐν λόγοις. Ὁ δὲ κακολόγος, τοῖος δὲ
τίς ἐστίν, οἷος ἐρωτηθεῖς, ὁ δένα τί ἐστίν; καθά-
περ οἱ γενεαλογῶντες, πρῶτον ἀπὸ τῶ γένους
αὐτῶ ἀρξασθαι· ὁ μὲν πατὴρ Σωσίας ἐξ ἀρ-

& iaculis certare: ac simul discere ab alio,
& eundem docere velle, ac si esset is quo-
que *artis imperitus*. Idem luctans, & in bal-
neo *lauans*, nates subinde agit indecenter.

XXVIII.

DE MALEDICENTIA.

Maledicentia est animi, in deteriorem
partem, inclinatio, inter loquendum.
Maledicus ita est moratus: si interrogetur
ille, quis est? non secus atque ii, qui
stemma aliquod enarrant, ab auctore ge-
neris primo ordietur: Pater huius, in-

χῆς

ἧς ἐκαλεῖτο· ἐγένετο δ' ἐν τοῖς στρατιώταις.
 Σωσίφρατος· ἐπειδὴ δ' ἐς τῆς δημότητος ἐνεργά-
 Φη. Ἡ μὲν τοι μήτηρ εὐγενὴς Θράττα ἐσί-
 τας δὲ τοιαύτας ἐν τῇ πατρίδι εὐγενεῖς εἶναι
 Φασίν. Αὐτὸς δὲ ἕτος, ὡς ἐκ τέτων γεγονὼς
 κακὸς μασιγίας. Καὶ τέτοις διεξιὼν Φησίν,
 αὐτὰ αἱ γυναῖκες ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς παριόντας
 ἀεπάξουσι. Καὶ κακῶς λεγόντων ἐτέρων συνε-
 πιλαμβάνεσθαι καὶ αὐτὸς, λέγων, Καὶ ἐγὼ
 τῆτον τὸν ἄνθρωπον πάντων μεμίσηκα· καὶ
 γὰρ εἶδεχθῆς τις ἀπὸ τῶ προσώπου ἐσίν· ἢ δὲ

quiens, primum vocabatur Sofias: dum inter
 milites versatur, dici coepit Sofistratus: de-
 inde vnus e populo inter adscriptitios est
 factus. Mater quidem, nobilis Thressia est:
 nam id genus mulieres, aiunt, domi esse
 nobiles. Iste autem, vt talibus parentibus
 natus, nequam est verbero. Pergit deinde,
 & inquit, Hae sunt mulieres, quae praeter-
 euntes de via rapiunt. Aliis etiam de *ab-*
sente detrahentibus, idem facit ipse quo-
 que, & ait, Ego etiam hunc hominem
 omnium odi maxime: etenim si faciem
 spectes, turpis est, quem merito oderis: si
 πονηρία

πονηρία ἔδδεν ὅμοιον. Σημεῖον δὲ, τῇ γὰρ ἑαυ-
 τῷ γυνακί τρεῖς χαλκῆς εἰς ὄψον δίδωσι. Καὶ
 τῷ ψυχρῷ λέεσθαι ἀναγκάζει τῷ Ποσειδῶνος
 ἡμέρα. Καὶ συγκαθήμενος δεινὸς περὶ τῷ
 ἀνασάντος εἰπεῖν· καὶ ἄλλα πλεῖστα περὶ τῶν
 Φίλων καὶ οἰκείων κακὰ εἰπεῖν· καὶ περὶ τῶν
 τετελευτηκότων κακῶς λέγειν.

improbitatem, nihil ei simile. Scias ita
 esse, cum vxori tres aeris nummulos in ob-
 sonium dare soleat: & vt Posideone mense
 frigida lauet, cogere. Moris etiam habet,
 sedens inter plures, surgere, vt aliquem ac-
 cuset; plurimaque alia de amicis & familia-
 ribus suis male loqui: & de ipsis etiam
 mortuis detrahere.

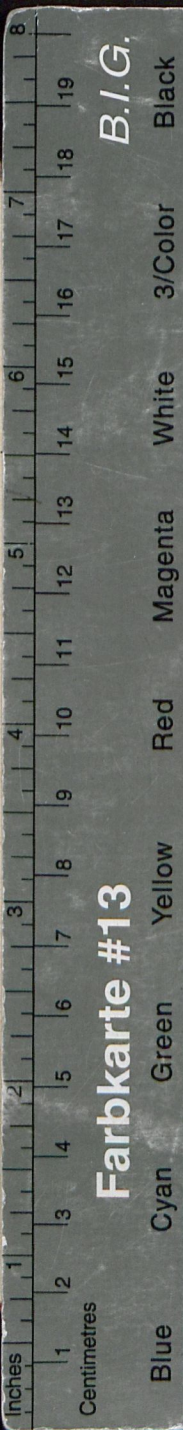
26898

(x2624724)

R

Farbkarte #13

B.I.G.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ
ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΗΘΙΚΟΙ.

THEOPHRASTI
CHARACTERES ETHICI.

VT
ISAAC. CASAVBONVS
E GRAECO IN LATINVM
SERMONEM VERTIT

ET
PETR. NEEDHAM
E MST. CODD. GRAECIS
CANTABRIGIAE RECENSUIT.

LIPSIAE ET HALAE,
EX OFFICINA CRUGIANA,
M DCC LI.

1751

